Çağdaş Dünya Edebiyatı
Öykü

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK'IN BİSİKLETİ

2

Çeviren: Vivet Kanetti

31. basım

Can Çocuk

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK'IN BİSİKLETİ

Çeviren: Vivet Kanetti

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzelti: Nurten Sönmezcan
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Taner Börü

1. Basım: 1988
31. Basım: 3000 adet, Ocak 2021
ISBN 978-975-510-309-9
Le Petit Nicolas, René Goscinny /
Jean Jacques Sempé

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Arı Matbaası; Sertifika No: 44009
Adres: Davutpaşa Cad. Emintaş Kazım Dinçol San. Sitesi
No: 81/39 Topkapı, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

....

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

René Goscinny

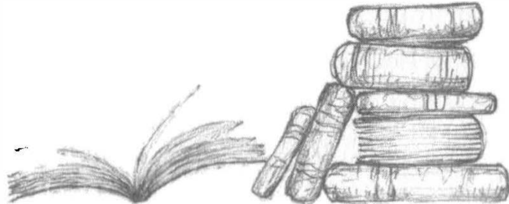
"14 Ağustos 1926'da Paris'te doğdum, hemen sonrasında da büyümeye başladım. Ertesi gün 15 Ağustos'tu ve evden çıkmadım." Böyle anlatıyor kendisini yazar. Bir süre sonra ailesi Arjantin'e göçer. 1950'li yılların başında Fransa'ya döndüğünde bir dizi kahraman yaratır: *Pıtırcık*'ın serüvenlerini yazar. Arkadaşı Jean-Jacques Sempé de resimler. Herkesin kolayca tanıması için, çocuksu bir dille yazar *Pıtırcık*'ı. Sonra *Asteriks*'in serüvenlerini yazar, Albert Uderzo da resimler. *Red Kit*'i yaratır, Morris de resimler. Usta bir sinemacı olarak da Idefiks stüdyolarını kurar, çizgi filmin başyapıtlarından bazılarını gerçekleştirir. Daha ne yapsın?

PITIRCIK

PITIRCIK'IN BİSİKLETİ

2

İçindekiler

Pıtırcık'ın Bisikleti

Babam bana bisiklet almak istemiyordu. Çocukların pek dikkatsiz olduklarını, akrobatlık yapmaya kalkarken bisikletlerini kırdıklarını, bir yerlerini acıttıklarını söylüyordu. Ben çok dikkatli olacağımı söylüyordum, ondan sonracığıma ağlıyordum, ondan sonracığıma surat asıyordum, ondan sonracığıma evi bırakıp gideceğimi söylüyordum. Sonunda babam, aritmetik sınavında ilk on kişinin arasında olursam, bana bisiklet alacağına söz verdi.

İşte bu yüzden, dün okuldan gelirken çok mutluydum. Aritmetik sınavında onuncu olmuştum.

Babam bunu öğrenince gözlerini fal taşı gibi açtı, "Heyt be, heyt be!" dedi.

Annem öptü; babamın bana hemen güzel bir bisiklet alacağını, aritmetik sınavında onuncu olduğum için beni kutladığını söyledi.

Aslında biraz da şansım olmuştu, çünkü yalnız on bir kişi katılmıştı sınava, ötekiler hep gripti, on birinci de sınıfın hep sonuncusu olan Dalgacı'ydı. Ama önemli değil, onun bisikleti var zaten.

Bugün eve geldiğimde, annemle babam ağızları kulaklarında, bahçede bekliyorlardı beni.

"Oğlumuza sürprizimiz var," dedi annem.

Gözlerinin içi gülüyordu. Sonra babam garaja gitti. Bilin bakalım neyle döndü? Evet evet, biliyorum, çok şaşıracaksınız: bir bisikletle! Kırmızı ve gümüş renginde, lambası, zili olan pırıl pırıl bir bisiklet. Harikaydı! Ben koştum, annemi öptüm, sonra babamı öptüm. Bisikleti de öptüm.

"Çok dikkatli olacağına, akrobatlık yapmayacağına söz vermelisin," dedi babam.

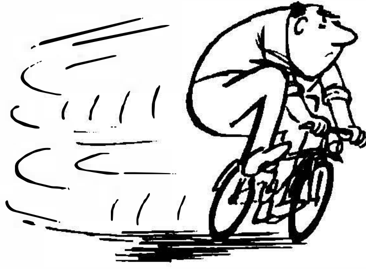
Söz verdim. Annem beni öptü, artık kocaman bir oğlu olduğunu, akşama bana çikolatalı tatlı hazırlayacağını söyledi, sonra da eve girdi.

Babam benimle bahçede kaldı.

"Biliyor musun?" dedi, "Biliyor musun, korkunç bir bisiklet yarışçısıyımdır ben. Anneni tanımasaydım profesyonel olurdum belki de."

Hayır, bunu bilmiyordum. Babamın korkunç bir futbolcu, müthiş bir yüzücü, amansız bir boksör olduğunu biliyordum, ama bisiklet konusu yeniydi.

"Bak şimdi görürsün," dedi babam, bisikletime binip bahçede turlamaya başladı.

Tabii bisiklet babam için çok ufaktı, bu yüzden biraz sıkıntı çekiyordu, yüzüne değiyordu dizleri, ama yine de idare ederdi.

"Son rastlaşmamızdan beri hayatımda gördüğüm en gülünç sahne!"

Bay Sivrikulak söylemişti bunları, bahçenin çitinden uzanıp.

Bay Sivrikulak bizim komşumuzdur, babamla şakalaşmaktan çok hoşlanır.

"Kapa çeneni!" dedi babam. "Sen bisikletten ne anlarsın!"

"Ne?" diye gürledi Bay Sivrikulak.

Ben, babamın arkasından koşuyordum. "Bisikletimle bir tur atabilir miyim," diye soruyordum. Ama beni dinlediği yoktu.

Bay Sivrikulak, babama bakıp gülüyordu. Babam da ona bakacağım derken bisikletle begonyaların üstüne çıktı.

"Niye öyle aptal aptal gülüyorsunuz?" diye sordum Bay Sivrikulak'a.

"Gülerim gülmem, sana ne?" dedi Bay Sivrikulak.

"Benim bu bisiklet," dedim.

"Ne budala şeysin be Sivrikulak!" dedi babam.

"Öyle mi?" dedi Bay Sivrikulak.

"Öyle!" diye yanıtladı babam.

Bay Sivrikulak geldi, babamı itti. Babam bisikletimle birlikte çiçeklerin üstüne düştü.

"Bisikletim!" diye bağırdım.

Babam kalktı, Bay Sivrikulak'ı itti.

"Ey kör cahil, bölgeler arası yarışlarda amatör yarışçıydım ben, haberin var mı senin?"

"Karımla tanışmamış olsaydım, ben de profesyoneldim bugün!"

Babam gülmeye koyuldu.

"Demek sen de bisiklet yarışçısıydın ha! Güldürme beni! Üç tekerleğin üstünde ancak idare edersin sen," dedi.

Bu sözler Bay Sivrikulak'ın hiç hoşuna gitmedi.

"Görürsün sen!" dedi. Gidonu tutup, "Ver şu bisikleti!" dedi.

Ama babam bisikleti bırakmıyordu.

"Seni çağıran olmadı," dedi babam. "Hadi Sivrikulak, bas git evine!"

"Çocukcağızın yanında seni rezil edeceğim diye korkuyorsun değil mi?" dedi Bay Sivrikulak.

"Kapa çeneni!" dedi babam. "Valla acıyorum sana, yalnızca acıyorum!"

Gidonu Bay Sivrikulak'ın ellerinden kurtarıp yine bahçede turlamaya koyuldu.

"Gülünçsün!" dedi Bay Sivrikulak.

"Bu kıskançça sözler bana vız gelir!" diye yanıtladı babam.

Bay Sivrikulak, "Dene bakiim," derken yere düştü.

Birbirlerini itip kakma faslı bitince, Bay Sivrikulak, "Aklıma bir şey geldi," dedi. "Saat tutarak evlerin çevresinde bir turlayalım. Bakalım kim daha iyi, daha hızlı bisiklet kullanıyor."

"Yok canım!" dedi babam. "Pıtırcık'ın bisikleti o. Binemezsin. Bu kiloyla kırarsın bisikleti."

"Ödlek!" dedi Bay Sivrikulak.

"Ben mi? Ben mi ödleğim?" diye bağırdı babam. "Görürsün sen!"

Babam bisikleti alıp sokağa çıktı. Biz de peşinden. Artık sıkılmaya başlamıştım. Bisikletime daha bir kere binme fırsatını bulamamıştım.

"Evet, saat tutuyoruz," dedi babam. "Kazanan şampiyon oluyor! Zaten bu yarışı laf olsun diye yapıyorum. Şimdiden belli kimin şampiyon olacağı!"

"Haddini bilmen hoşuma gitti," dedi Bay Sivrikulak.

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordum.

Babam şaşırmış bir suratla yüzüme baktı, sanki orada olduğumu unutmuş gibiydi.

"Sen mi? Eh sen de saate bak. Sivrikulak sana saatini verecek."

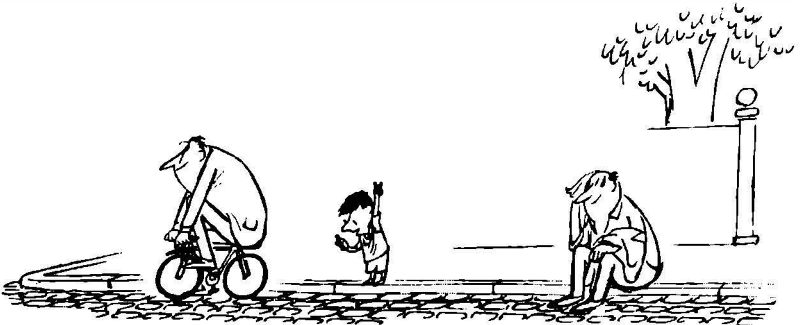
Ama Bay Sivrikulak saatini vermeye yanaşmıyordu. Çocukların her şeyi kırdıklarını söyledi. Babam, Bay Sivrikulak'a, "Cimri herif!" dedi ve bana kendi saatini verdi.

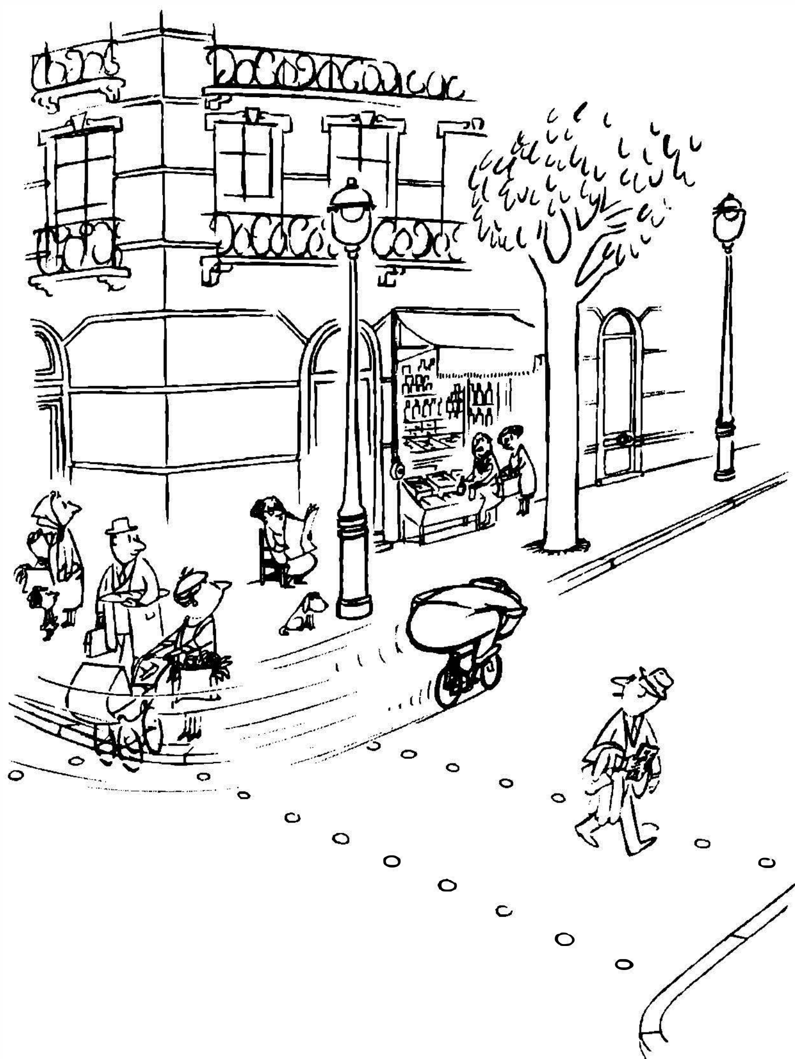
Babamın saati çok hoştur, çok çok çabuk giden büyük bir iğnesi vardır. Ama bisikletimi verseler daha çok sevinirdim.

Yazı tura attılar, yarışa ilk Bay Sivrikulak başladı. Epeyce şişko olduğundan bisiklet altında görünmüyordu bile. Yoldan geçenler dönüp dönüp Bay Sivrikulak'a bakıp gülüyorlardı. Oldukça yavaş gidiyordu. Sonra köşeyi dönüp yok oldu. Öteki köşeden döndüğünde pancar gibi kırmızıydı, dili bir karış sarkmıştı, yalpalayarak geliyordu.

"Nasıl?" diye sordu.

"Dokuz dakika," diye yanıtladım. "Büyük iğne de beşle altının arasında!"

"Akdeniz turunu altı ayda bitirirsin sen ihtiyar!" dedi babam gülerek.

Bay Sivrikulak soluyarak, "Geri zekâlı şakalar yapacağına, git daha iyisini becer!" dedi.

Babam bisiklete atladı, gitti.

Bay Sivrikulak daha düzgün solumaya başlamıştı artık. Beklemeye koyulduk. Ben tabii babamın kazanmasını istiyordum, ama saat ilerleyip duruyordu. Dokuz dakika oldu, hemen sonra da on dakika.

"Kazandım, şampiyon oldum!" diye bağırdı Bay Sivrikulak.

On beş dakika sonra babam hâlâ görünürlerde yoktu.

"Tuhaf!" dedi Bay Sivrikulak. "Gidip bir bakalım."

Az sonra babamın karşıdan yürüyerek geldiğini gördük. Pantolonu yırtılmıştı, bir eliyle mendilini burnuna bastırıyor, öteki eliyle bisikleti taşıyordu. Bisikletin gidonu ters dönmüş, tekerleği sönmüş, lambası kırılmıştı.

"Bir çöp tenekesine bindirdim," dedi babam.

Ertesi gün teneffüste olanları Dalgacı'ya anlattım. Onun da başına aşağı yukarı aynı şey gelmiş ilk bisikletiyle.

"N'apalım," dedi Dalgacı, "böyledir babalar. Maskaralıkları bir türlü bitmez. Göz kulak olmazsak bisikletleri kırarlar, bir taraflarını incitirler."

Büyük Bir Serüven

Bahçedeydim, hiçbir şey yapmıyordum.

Lüplüp geldi, ne yaptığımı sordu.

"Hiiç," dedim.

"Gel benimle, sana bir şey göstereceğim, çok eğleneceğiz," dedi.

Hemen Lüplüp'ün peşine takıldım. Lüplüp'le hep çok eğleniriz. Daha önce söylemiş miydim bilmem, Lüplüp çok şişkodur, durmadan yemek yiyen bir arkadaşımızdır... Ama o anda yemek yemiyordu, eli cebindeydi, sokakta yürürken de, sanki peşimizde biri varmış gibi sürekli arkasına bakıp duruyordu.

"Ne göstereceksin bana Lüplüp?" dedim.

"Dur, patlama!" dedi.

Sonunda, köşeyi dönünce, cebinden kocaman bir puro çıkardı.

"Bak," dedi, "gerçek puro. Çikolata filan değil."

Çikolata olmadığını söylemesine hiç gerek yoktu, öyle olsa Lüplüp çikolatayı bana gösterir miydi, mideye indirirdi hemencecik.

Ben biraz bozuldum. Çok eğleneceğiz demişti Lüplüp.

"Ee, n'apıcaz bu puroyla?" dedim.

"Sorduğun şeye bak," dedi. "Tüttüreceğiz tabii."

Bunun parlak bir buluş olduğundan pek emin değildim. Bana öyle geliyordu ki, annemle babam hiç hoşlanmayacaklardı bu işten.

Lüplüp, annemle babamın puro içmeyi bana yasak edip etmediklerini sordu.

Düşündüm, hayır, doğrusu annemle babam, odamın duvarlarına resimler yapmamı, evde konuklar oldu mu sofrada konuşmamı, gemimle oynamak için banyoyu doldurmamı, yemekten önce pasta yememi, kapıları çarpmamı, parmaklarımı burnuma sokmamı, sövmemi yasakladılar, ama puro içmemi hiçbir zaman yasaklamadılar.

"Ya, gördün mü?" dedi Lüplüp. "Hem bir sorun olmasın diye, rahat, sakin bir yere gidip orada içeceğiz."

Ben, evin yakınındaki boş arsaya gitmemizi önerdim. Babam hiçbir zaman gitmez oraya.

Lüplüp bunun parlak bir buluş olduğunu söyledi.

Tam tahta perdeden atlayacaktık, Lüplüp alnına vurdu.

"Kibritin var mı?" diye sordu.

"Yok," dedim.

"Eee, puromuzu nasıl yakacağız?"

Sokaktan geçen birinden istememizi önerdim. Birkaç kez babamın öyle yaptığını görmüştüm. Çok gırgır bir şey. Adam, çakmağını çıkarıp babamın dudaklarındaki sigarasını yakmayı dener, rüzgârdan dolayı beceremeyince kendi yanar sigarasını babama uzatır, babam adamın sigarasını iki parmağı arasına alır, kendi sigarasına yapıştırır, ondan sonra adamın sigarası buruş buruş olur. Adamın da bütün keyfi kaçar.

Yazık, adamın birinin sigarasını buruşturabilseydik, ne güzel eğlenecektik.

"Bakkala gidip bir kutu kibrit alsak?" dedi Lüplüp.

Ben, yıl sonunda öğretmene armağan alırken yaptığımız gibi, masrafı bölüşebileceğimizi söyledim.

Lüplüp kızdı. Puroyu o getirmiş olduğu için, kibriti benim almamı söyledi.

"Puro için para verdin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi Lüplüp. "Babamın dolabında buldum, puro içmediği için de farkına varmaz."

"Madem sen puroya para vermedin, ben niye kibrite para verecekmişim ki?" dedim.

Sonunda kibriti almaya razı oldum, ama bir koşulla: Lüplüp de benimle gelecekti. Tek başıma bakkala gitmeye korkuyordum biraz.

Bakkala girdik. Kadın bize, "Ne istiyorsunuz tavşanlarım?" dedi.

"Kibrit," dedim.

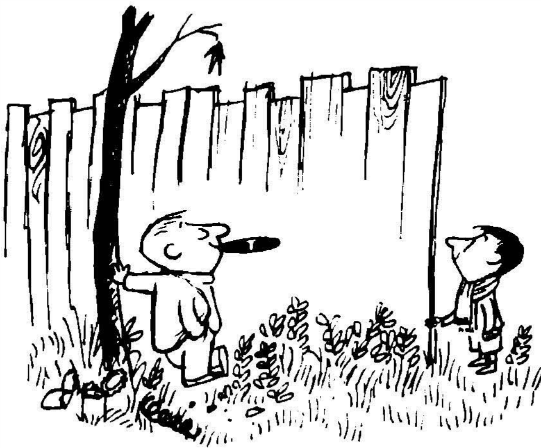
Lüplüp, "Babalarımız için," diye ekledi.

Ama bu pek akıllıca değildi. Kadın kuşkulandı, kibritle oynamamamızın doğru olmadığını, bize kibrit vermeyeceğini, küçük birer serseri olduğumuzu söyledi.

Ben, bizi tavşanlara benzetmesini daha çok beğenmiştim.

Dışarı çıktık. Canımız iyice sıkkındı. Ufakken puro içmek ne zor işmiş ya!

"Benim izci bir kuzenim var," dedi Lüplüp. "Ona iki tahta parçasını birbirine sürterek ateş yakmasını öğrettiler. Biz de izci olsaydık şu puroyu içebilirdik şimdi."

İzcilerin bu tür şeyler öğrendiklerini hiç bilmiyordum. Ama Lüplüp'ün de her sözüne inanılmaz. Ben izcilerin puro içtiğini hiç görmedim doğrusu.

"Bıktım purondan," dedim Lüplüp'e. "Eve gidiyorum ben."

"Evet," dedi Lüplüp. "Ben de acıktım, yemeğe geç kalmak istemiyorum. Bugün tatlı var."

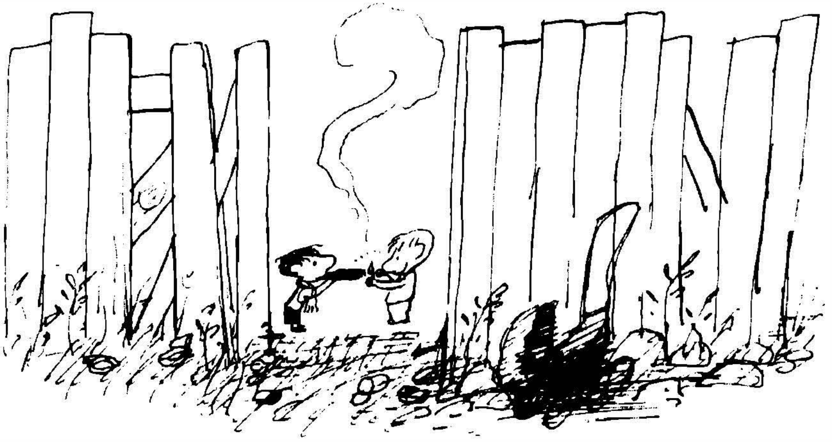
Ama birden, yerde, kaldırımda bir kibrit kutusu gördük! Hemen aldık. Tek kibrit kalmıştı içinde. Lüplüp o kadar heyecanlıydı ki, tatlısını filan unutmuştu. Tatlıyı unutabilmesi için de Lüplüp'ün bayağı heyecanlanması gerekir!

"Hadi, hemen boş arsaya gidelim!" diye bağırdı.

Koştuk, tahta perdeden atladık. Sık sık gideriz oraya oynamaya. Çok hoş yerdir. Ne istersen vardır orada, çimenler, taşlar, çamurlar, eski sandıklar, konserve kutuları, kediler, kırık bir bebek arabası ve en güzeli, en güzeli, bir otomobil! Eski bir otomobil tabii. Tekerlekleri, motoru, kapıları filan yoktur, ama biz içinde pek eğleniriz, "Vrum vrum!" diye sesler çıkarırız, otobüsçülük de oynarız, "Din ding, son durağa vardık beyler!" Harikadır!

Lüplüp, koca puronun ucunu ısırıp yere tükürdü. Gördüğü bir haydut filminde böyle ya-

pıyorlarmış... Sonra elimizdeki tek kibriti ziyan etmemek için çok uğraştık. Her şey çok iyi gitti. Puro onun olduğu için ilk Lüplüp içmeye başladı. Dumanları büyük gürültüyle ağzına dolduruyordu. Her yanımız duman içindeydi.

Birden Lüplüp çok şaşırıverdi, öksürmeye başladı, koca puroyu bana geçirdi. Ben de dumanı ağzıma çektim, ama doğrusunu söylemek gerekirse bu işten pek hoşlanmamıştım; öksürmeye başladım.

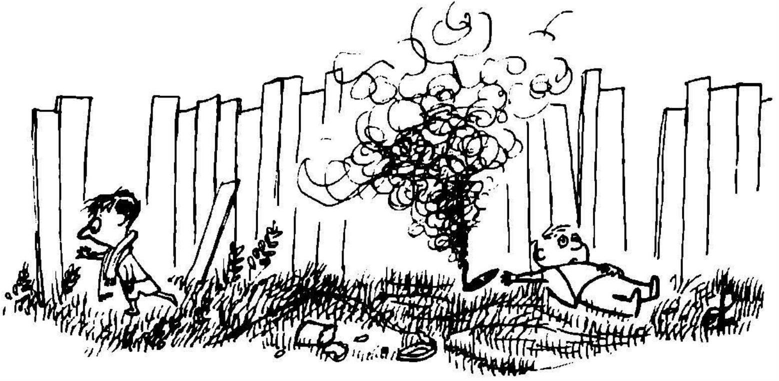
"Sen bilmiyorsun," dedi Lüplüp. "Bak bana. Dumanı burnumdan çıkaracağım."

Bu kez iyiden iyiye öksürdü.

Ben de denedim, Lüplüp'ünkünden daha başarılı oldu, ama duman hem genzimi hem gözümü yaktı.

Ne güzel eğleniyorduk.

Puroyu birbirimize geçirip duruyorduk.

Birden Lüplüp, "Ben bir garip oldum, iştahım da kaçtı," dedi.

Yemyeşil olmuştu yüzü. Sonra kendini daha da kötü hissetti. Puroyu attık. Benim başım dönüyordu, birazcık da canım ağlamak istiyordu.

"Annemin yanına gidiyorum," dedi Lüplüp.

Midesini tuta tuta gitti. Bu akşam tatlı yemez bana kalırsa.

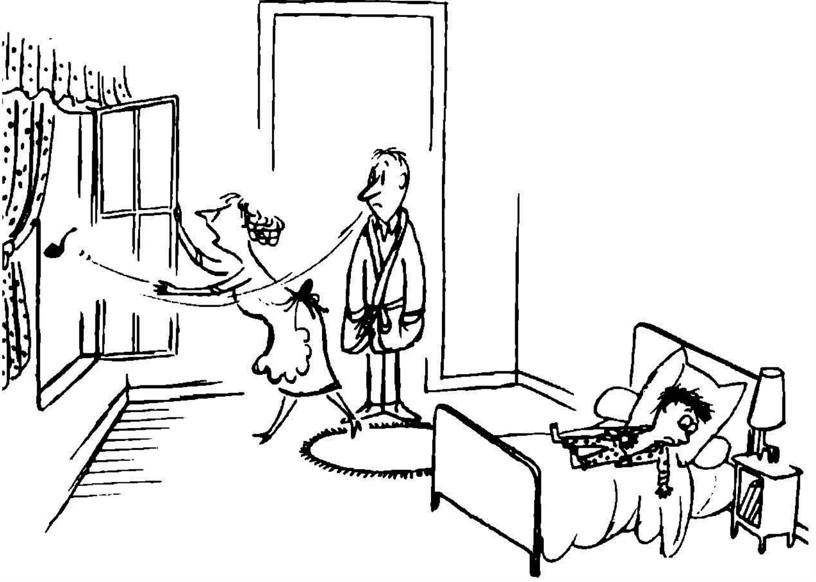
Ben de eve gittim. Kendimi pek iyi hissetmiyordum doğrusu. Babam salonda oturmuş piposunu içiyordu, annem örgü örüyordu. Ben fena oldum. Annem çok meraklandı, neyim olduğunu sordu.

"Duman," dedim.

Ama sigara olayını sonuna kadar anlatamadım; çünkü daha da fena oldum.

Annem, "Görüyor musun," dedi babama. "Şu içtiğin piponun leş gibi koktuğunu hep söylüyorum sana!"

Babamın elinden piposunu aldığı gibi açık duran pencereden bahçeye fırlattı. Babam gidip buldu piposunu, ama puro içtiğim o günden beri evde onun pipo içmeye hakkı yok artık.

Sınıf Sahnede

Öğretmen, Müdür'ün artık bizimle olmayacağını, emekliye ayrıldığını, bunun için bir veda töreni yapılacağını, okulda dehşet şeyler hazırlandığını açıkladı bize. Tıpkı ödüllerin dağıtıldığı gün gibi olacakmış. Anneler babalar çağrılacak, büyük salona iskemleler taşınacak, Müdür ve öğretmenler için koltuklar konulacak, tavana renkli kâğıtlar asılacak, bir sahne yerleştirilecek. Soytarılıkları, tabii her zamanki gibi bizler, öğrenciler yapacağız.

Her sınıf bir şeyler hazırlıyor. Büyükler jimnastik yapacakmış. Üst üste çıkıyorlar, tepeye ulaşan, bir bayrak çıkarıp sallıyor, herkes alkışlıyor. Geçen yılki ödül dağıtımında aynı şeyi yaptılar. Çok güzeldi, ama sonu biraz başarısız bitti; daha bayrak sallanamadan hepsi devrilip yere düştüler. Bizim bir üstümüzdeki

sınıf dans edecek. Köylü kıyafetleri, çarıklar giyecekler, halka olup dönüp duracaklar, çarıklarıyla yere vuracaklar, bayrak yerine de mendil sallayıp, "Hooop paa!" diye bağıracaklar. Geçen yıl da aynı şeyi yaptılar. Jimnastik kadar güzel değildi, ama hiç olmazsa devrilip düşmediler. Bir başka sınıf, "Tembel Kardeş" şarkısını söyleyecek. Eski bir öğrenci bir övgü okuyacak, müdürün öğütlerine uyarak nasıl adam olduğunu, bugün de belediyede odacılık yaptığını anlatacak.

Ama en güzel şeyi biz hazırlayacağız. Bir oyun oynayacağız. Tiyatrolardaki gibi, televizyondaki gibi bir oyun.

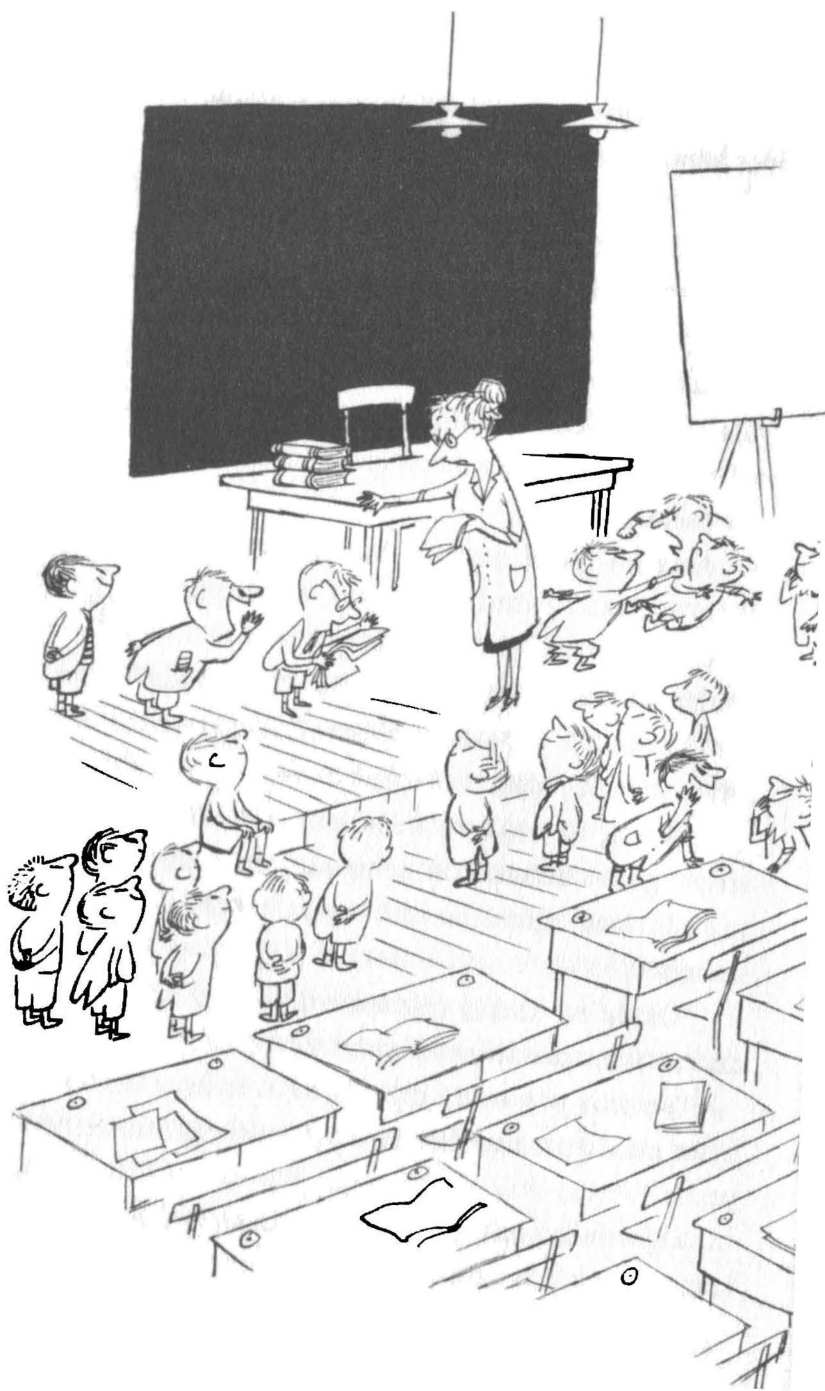
Oyunun adı, "Parmak Çocukla Çizmeli Kedi". Bugün sınıfta ilk provamızı yapacağız. Öğretmen, her birimize oynayacağı rolü söyleyecek.

Gümüş, işi sağlama bağlamak için kovboy giysileriyle geldi. Babası çok zengindir, ona hep bir sürü şey alır. Ama öğretmen, Gümüş'ün bu giysilerini pek sevmedi.

"Okula bu kılıkta gelmemeni kaç kez söyledim," dedi. "Hem zaten kovboy yok bu oyunda."

"Kovboy yok mu?" diye sordu Gümüş. "Siz buna oyun mu diyorsunuz bir de? Hiçbir şeyciğe benzemeyecek."

Öğretmen, onu cezalandırıp duvarın dibine yolladı.

Oyundaki olay çok karışık bir şey, pek iyi anlayamadım. Biliyorum ki, bir Parmak Çocuk var; kardeşlerini yitiriyor, sonra Çizmeli Kedi'ye rastlıyor. Bir Kötü Kral var, bir de Dev var. Dev, Parmak Çocuk'la kardeşlerini yemek istiyor. Ama Çizmeli Kedi, Parmak Çocuk'a yardım ediyor, Dev'i yeniyorlar, Dev de iyi bir Dev oluyor sonunda sanıyorum. Parmak Çocuk'un kardeşlerini yemiyor, hepsi çok hoşnut, hep birlikte başka bir şey yiyorlar.

"Peki, Parmak Çocuk rolünü kim oynayacak?" dedi öğretmen.

"Ben, öğretmenim," dedi Çarpım. "Birinci rol o, ben de sınıfın birincisiyim!"

Doğru, Çarpım sınıfın birincisi, hem de öğretmenin kuzusudur, aynı zamanda sürekli ağlayan kötü bir arkadaştır, gözlüğü olduğu için de dilediğimiz kadar pataklayamayız onu.

"Sende Parmak Çocuk olacak surat var mı be?" dedi Toraman.

Çarpım ağlamaya koyuldu.

Öğretmen, Toraman'ı, Gümüş'ün yanına, duvarın dibine yolladı.

"Şimdi bana bir Dev gerek," dedi öğretmen. "Parmak Çocuk'la kardeşlerini kim ister?"

Ben, Lüplüp'ü önerdim. Lüplüp çok şişkodur, sürekli yemek yer. Ama Lüplüp kabul etmedi. Çarpım'a bakıp, "Ben bunu yemem," dedi.

Lüplüp'ü ilk kez iştahsız görüyordum. Aslında Çarpım'ı yemek, pek de iç açıcı bir şey değildi gerçekten. Çarpım, yenmek istenmediğini görünce çok alındı.

"Sözlerini geri almazsan anneme söylerim, seni okuldan attırırım!" diye bağırdı.

Öğretmen, "Susun! Lüplüp, sen kalabalığın içinde, onların başında olacaksın. Bir de oyun sırasında, arkadaşlarına yardım etmek için perde arkasından onların sözlerini fısıldayacaksın," dedi.

Derse kalktıkları zamanki gibi arkadaşlara fısıldama düşüncesi Lüplüp'ün hoşuna gitti. Cebinden bir bisküvi çıkardı, ağzına attı.

"Tamamdır!" dedi.

"Bu ne biçim konuşma?" diye çıkıştı öğretmen. "Güzel konuşsana!"

"Tamamdır öğretmenim!" diye düzeltti Lüplüp.

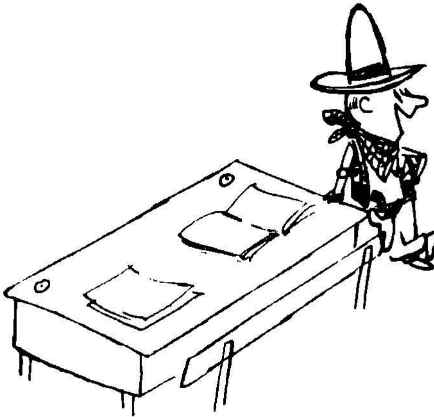
Öğretmen uzun uzun göğüs geçirdi. Nedense bu günlerde biraz yorgun görünüyor öğretmen...

Çizmeli Kedi rolü için, öğretmen önce Dırdır'ı seçti. Ona, güzel bir giysisi, bir kılıcı, bıyıkları, bir de kuyruğu olacağını söyledi.

Dırdır, güzel giysiye, bıyıklara, özellikle kılıca peki dedi, ama kuyruğu kesinlikle istemiyordu.

"Maymuna dönerim," diyordu.

"Her zamanki halinden pek farklı olmazsın," dedi Sırım.

Dırdır, ona bir tekme attı.

Sırım bir tokatla karşılık verdi.

Öğretmen ikisini de duvarın dibine yolladı. Benim Çizmeli Kedi olacağımı, hoşuma gitmezse bile bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini, artık şurasına tak ettiğini, bu serseri takımından müthiş usandığını, bizi büyütmek zorunda kalan ana-babalarımıza çok acıdığını, bu kafayla gidersek zindanlara düşeceğimizi, gardiyanlara da acıdığını söyledi.

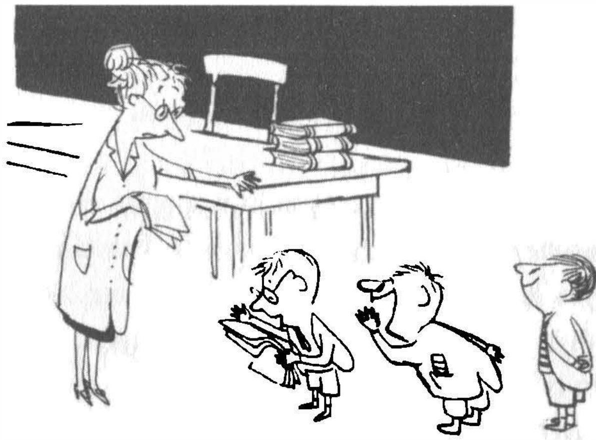
Dev rolüne Tıngır, Kötü Kral rolüne de Dalgacı seçildikten sonra, öğretmen, yazı makinesiyle yazılmış kâğıtlar uzattı bize. Kâğıtların üstünde ezberleyeceğimiz sözler vardı. Öğretmen birden, bir sürü oyuncunun duvarın dibinde olduğunu gördü. Onlara geri gelmelerini, köylü kalabalığı için Lüplüp'e yardım etmelerini söyledi.

"Başlıyoruz," dedi öğretmen. "Rollerinizi iyi okuyun. Dırdır, geliyorsun, çok umutsuzsun, ormandasın, kardeşlerini arıyorsun, birden kendini Çizmeli Kedi'nin, yani Pıtırcık'ın karşısında buluyorsun. Siz kalabalık, hep bir ağızdan, 'Aa, işte Parmak Çocuk'la Çizmeli Kedi!' diye bağırıyorsunuz. Hadi bakalım, başlıyoruz."

Karatahtanın önüne geçtik. Ben kemerime bir cetvel geçirdim, kılıcım varmış gibi olsun diye.

Çarpım, rolünü okumaya başladı:

"Kardeşlerim, zavallı kardeşlerim nerede?" dedi.

Lüplüp de, "Kardeşlerim, zavallı kardeşlerim nerede?" diye bağırdı.

Öğretmen, "Oğlum Lüplüp ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Fısıldamayacak mıydım? Fısıldıyorum işte," dedi Lüplüp.

"Öğretmenim, Lüplüp fısıldayınca bisküvit kırıntılarını gözlüğüme sıçratıyor, hiçbir şey göremiyorum. Anneme söyleyeceğim," dedi Çarpım.

Çarpım, silmek için gözlüğünü çıkardı. Lüplüp fırsatı kaçırmadı, Çarpım'ın suratına tokadı yapıştırdı.

"Burnuna!" diye bağırdı Toraman, "Burnuna vur!"

Çarpım, avaz avaz bağırıp ağlamaya koyuldu. Mutsuz olduğunu, onu öldürmek istediklerini söyleyip kendini yerden yere atıyordu.

Dırdır, Sırım ve Gümüş, kalabalığı oynamaya koyuldular.

"Aaa, işte Parmak Çocuk'la Çizmeli Kedi!" diyorlardı.

Ben, Tıngır'la dövüşüyordum. Benim elimde cetvel, onun elinde dolmakalem vardı. Prova ne güzel yürüyordu. Birden öğretmen, "Yeter! Yeter! Yerlerinize!" diye bağırdı. "Oyun moyun yapmıyoruz. Müdür Bey'in bunu görmesini istemiyorum!"

Ağzımız üç karış açık kalakaldık.

Öğretmen ilk olarak Müdür'ü cezalandırıyordu.

Bugün Hastayım

Dün kendimi çok iyi hissediyordum. İşte kanıtı: Bir sürü karamela, şeker, pasta, kızarmış patates ve dondurma yedim. Ondan sonracığıma geceleyin, ne oldu bilmem, birden pek hastalanıverdim.

Bu sabah doktor geldi. Odama girdiğinde ağladım, ama korkudan çok alışkanlıktan. Doktoru iyi tanırım, aslında çok esaslı biridir. Başını göğsüme dayaması da çok hoş olur. Büsbütün kel olduğu için tam burnumun dibinde pırıl pırıl parlayan kafasını görür, çok eğlenirim.

Doktor fazla oturmadı, yanağıma hafif hafif vurdu. Anneme, "Hemen perhize başlasın, yataktan çıkmasın, dinlensin," dedi, gitti.

"Doktorun dediğini duydun," dedi annem. "Umarım söz dinlersin."

"İçin rahat etsin anne," dedim.

Annemi çok severim, sözünden de hiç çıkmam. Neme gerek, kızılca kıyamet kopar yoksa.

Elime bir kitap alıp okumaya başladım. Çok hoş bir kitaptı. İçinde bir sürü, bir sürü resim vardı. Ormanda yolunu şaşırmış küçücük bir ayı yavrusunun öyküsüydü. Tabii bir sürü avcı vardı ormanda. Ben kovboy öykülerini daha çok severim, ama Sümbül Teyze her doğum günümde ayılı, tavşanlı, kedi yavrulu ve her çeşit ufak hayvanlı kitaplar getirir. Sümbül Teyze de bu tür kitapların meraklısı.

Tam kötü kurt, yavru ayıyı yiyecekti ki annem, peşinde Lüplüp'le içeri girdi. Lüplüp, hani çok şişko olup da hep yemek yiyen arkadaşımdır.

"Pıtırcık bak, arkadaşın Lüplüp seni görmeye gelmiş. Ne hoş değil mi?" dedi annem.

"Merhaba Lüplüp. Kıyak arkadaşsın," dedim.

Annem kıyak demenin pek doğru olmadığını söyledi, sonra Lüplüp'ün kolunun altındaki kutuyu gördü, "Ne var o kutunun içinde Lüplüp?" diye sordu.

"Çikolata," dedi Lüplüp.

Annem, Lüplüp'e, çok düşünceli olduğunu, ama perhizde olduğumdan bana çikolata vermemesini söyledi.

Lüplüp anneme, bana çikolata vermeyi aklından bile geçirmediğini, onları kendisi için getirdiğini, canım çikolata isterse gidip bakkaldan alabileceğimi söyledi.

Annem şaşkın şaşkın Lüplüp'e baktı, içini çekti, sonra da uslu durmamızı söyleyerek odadan çıktı.

Lüplüp yatağımın yanına oturdu. Hiçbir şey söylemeden çikolata yiyor, yerken de yüzüme bakıyordu. Canım çok çekti.

"Lüplüp, o çikolatalarından bana da verir misin?" dedim.

"Hastasın," diye yanıtladı Lüplüp.

"Kıyak bir arkadaş değilsin Lüplüp," dedim.

Lüplüp, kıyak demenin pek doğru olmadığını söyledi, sonra ağzına iki çikolata attı, sonra da birbirimize girdik.

Annem koşa koşa geldi. Hiç hoşnut değildi. Bizi ayırdı, sonra azarladı, Lüplüp'e de gitmesini söyledi.

Lüplüp'ün gitmesine canım çok sıkıldı. Ne güzel eğleniyorduk işte, ama annemle pazarlık etmenin sırası değildi, üç karıştı suratı.

Lüplüp elimi sıktı, yakında görüşeceğimizi söyledi, gitti. Ben Lüplüp'ü severim, çok kıyak bir arkadaştır.

Annem yatağa bakınca bağırmaya başladı. Lüplüp'le dövüşürken birkaç çikolata ezilmişti çarşafların üstünde. Çikolatalar saçlarımla pijamama da bulaşmıştı. Annem, çekilmez bir çocuk olduğumu söyledi, çarşafları değiştirdi, beni banyoya sürükledi, orada kolonyalı bezle her yanımı sildi. Mavi çizgili yeni bir

pijama giydim. Annem sonra beni yatağa soktu, bir daha kendisini rahatsız etmememi söyledi.

Tek başıma kalınca, ayı yavrulu kitabı okumaya koyuldum yine. Kötü kurt, ayıcığı yiyemedi, çünkü avcının biri kötü kurdu vurdu, şimdi de bir aslan, ayıcığı yemek istiyordu, ayıcık da bal yediğinden aslanı görmüyordu. Bunları okuyunca karnım daha çok acıktı. Annemi çağırmayı düşündüm, ama kendisini rahatsız etmememi söylemişti, azarlanmanın sırası değildi şimdi, kalktım, mutfağa gittim, buzdolabına baktım, güzel bir şey var mı diye.

Bir dolu güzel şey vardı. Elime bir pasta, bir şişe de soğuk süt aldım. Biri arkamdan, "Pıtırcık!" diye seslendi.

Çok korktum. Elimdeki şeyleri bıraktım. Annemmiş. Üstüm başım yine yapış yapış oldu. Mutfakta benimle karşılaşacağını hiç düşünmemişti herhalde. Annem çok kızgındı. Ben de ne olur, ne olmaz diyerek, ağlamaya koyuldum. Ağladığımı görünce hiç ağzını açmadı, beni banyoya götürdü, kolonyayla beni güzelce sildi, üstüme temiz bir pijama geçirdi. Ötekinin üstüne süt ve kremalı pasta sıçramıştı çünkü. Kareli kırmızı pijamamı giydirdikten sonra, annem beni hemen yatağa yolladı, mutfağı temizlemesi gerekiyordu.

Yatağa dönünce kitabı kenara attım. Herkesin yemek istediği bu ayıcık bana bir sürü saçmalık yap-

tırıyordu, artık ondan iyice sıkılmıştım. Ama hiçbir şey yapmadan yatakta oturmak da pek eğlenceli değildi. Resim yapmaya karar verdim. Babamın odasına gittim. Üstünde parlak harflerle adının yazılı olduğu kâğıtları almak istemedim, alsam kuşkusuz kızacaktı. Bir yüzleri yazılmış kâğıtları aldım, bunların işi bitmişti herhalde. Bir de eski dolmakalemini aldım, buna bir şey diyemezdi.

Odama koştum, yatağa girdim, müthiş şeyler çizmeye koyuldum: toplarla çarpışan savaş gemileri, havada patlayan uçaklar, kaleler, kalelere saldıran adamlar, saldıran adamların kafalarına bir şeyler atan başka adamlar... Bir süredir hiç sesim çıkmadığı için, annem ne oldu diye bakmaya geldi. Yine bağırmaya başladı. Açıkça söylemek gerekir, bu babamın dolma-

kalemi mürekkep kaçırıyor biraz. Babam onu bu yüzden kullanmıyor zaten. Savaş resimlerinde topların patlamalarını çizmek için bol mürekkep akıtması iyi oluyor gerçi, ama bu arada çarşaflar, battaniye falan hep mürekkeplenmiş. Annem çok kızdı, resim çizmek için kullandığım kâğıtlar da hoşuna gitmedi, arkaları yazılı olanlar babam için önemli şeylermiş.

Annem çarşafları değiştirdi, beni banyoya götürdü, şişenin dibinde kalan kolonyayla, bir de bezle, beni güzelce ovdu, artık temiz pijamam kalmadığı için üstüme babamın eski bir gömleğini geçirdi.

Akşam doktor başını göğsüme dayamaya geldi, dilimi çıkardım, yanağıma şöyle bir vurup turp gibi olduğumu, artık ayağa kalkabileceğimi söyledi.

Ama bizim evde bugün hastalıktan yana hiç şansımız yok. Bu kez doktor, annemi solgun buldu, hemen yatıp perhize başlamasını söyledi.

Ne Güzel Eğlendik!

Bugün öğleden sonra okula giderken yolda Lüplüp'e rastladım.

"Hadi okulu asalım," dedi.

Ben, bunun iyi bir şey olmadığını, öğretmenin kızacağını söyledim. Babam, başarı kazanmak ve pilot olabilmek için çok çalışmam gerektiğini söylemişti. Sonra annem de çok üzülecekti. Sonracığıma yalan söylemek de hoş bir şey değildi. Ama Lüplüp, "Bugün öğleden sonra aritmetik var," diyince, ben de, "Peki," dedim, okulu astık.

Ters yöne doğru koşmaya koyulduk. Lüplüp soluk soluğaydı. Lüplüp durmadan bütün gün bir şeyler tıkınır, tabii bu yüzden de koşamaz. Üstelik ben kırk metrede çok başarılıyımdır, okulun bahçesinin uzunluğu o kadardır ondan.

"Hadi Lüplüp, koş!" dedim.

Lüplüp, "Bittim," diye yanıtladı, oflar puflar çekti, sonra da zınk diye durdu.

"Burada durmasak daha iyi olur," dedim.

Annelerimiz görebilirdi. Akşamki tatlı yatardı, okulda denetmenler bizi bir parça kuru ekmek, birazcık da suyla karanlık odaya kapatırlardı. Lüplüp, bunları duyunca öyle yüreklendi, öyle hızlı koşmaya başladı ki, bir türlü yetişemiyordum ona.

Ta uzaklarda, Şenbakkal'ı iyice geçtikten sonra durduk. Şenbakkal'da güzel bir vişne reçeli vardır, annem ondan alır, içinde hiç çekirdek yoktur. Çilek reçelinden daha çok severim onu.

"Burada rahat ederiz," dedi Lüplüp.

Cebinden bisküvitler çıkardı, onları yemeye koyuldu. Yemekten hemen sonra koşmaktan midesi kazınmıştı Lüplüp'ün.

"Ne iyi ettik be Lüplüp," dedim. "İyi ki aritmetik dersinden sıyırdık."

"İyi oldu," dedi Lüplüp ve güldü.

Gülmemiz bitince, Lüplüp'e ne yapmayı düşündüğünü sordum.

"Bilmem," dedi. "Sinemaya gidebiliriz."

Bu da çok parlak buluştu, ama paramız yoktu. Ceplerimizde sicimler, misketler, iki lastik ve kırıntılar bulduk.

"Boş ver," dedim. "Zararı yok. Sinemaya gitmesek bile arkadaşlar bizi çok kıskanacak."

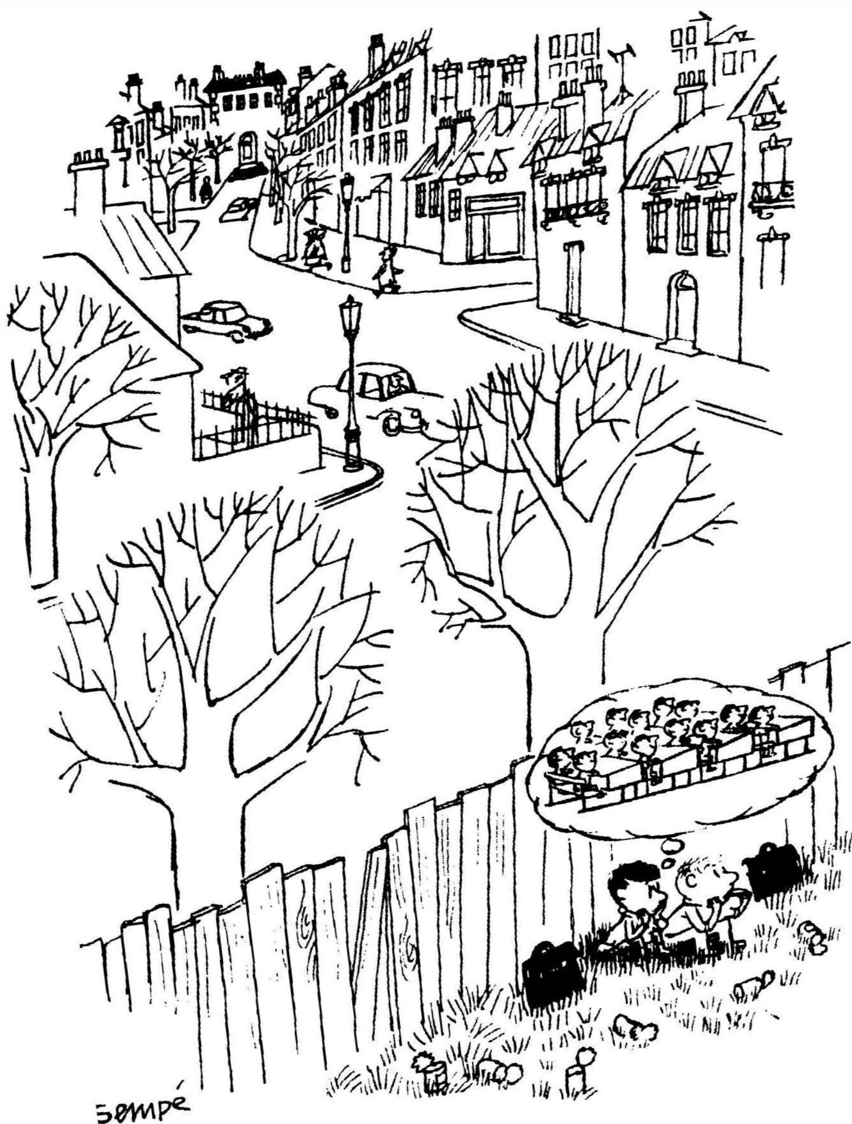
"Evet," dedi Lüplüp. "Hem zaten 'Şerifin Öcü' filmini görmeyi de canım pek istemiyor."

"Tabii," dedim. "Eninde sonunda bir kovboy filmi, n'olacak."

Bunun üzerine sinemanın önünden geçip resimlere baktık. Bir de çizgi film varmış.

"Parka gitsek," dedim. "Kâğıttan top yapar, onunla oynarız. Antrenman olur."

Lüplüp bunun hoş fikir olduğunu, ama parkta bir bekçi bulundurduklarını, bizi görünce neden okula gitmediğimizi soracağını, sonra da bizi karanlık odaya kapatacağını, bize bir parça kuru ekmek, birazcık sudan başka şey vermeyeceğini söyledi. Yalnızca bunu düşünmek bile Lüplüp'ü acıktırmaya yetmişti. Çantasından peynirli bir sandviç çıkardı. Yürüye yü-

Sempé

rüye gittik. Lüplüp sandviçini bitirince, "Kim bilir arkadaşlar ne çok sıkılıyorlardır okulda," dedi.

"Doğru," diye yanıtladım. "Hem nasıl olsa artık çok geç. Gitsek de cezalandırılırız."

Vitrinleri seyretmeye koyulduk. Lüplüp, lüks bakkalın vitrininde gördüğümüz her şeyi tek tek açıkladı bana. Bayanlara koku filan satan mağazanın vitrininde de bir sürü ayna vardı, bir süre orada yüzümüzü buruşturduk, sonra içeridekilerin bize şaşkın şaşkın baktığını görünce çektik gittik. Saatçi mağazasının önünde saate baktık, daha çok erkendi.

"Ne güzel, daha bol bol eğlenebiliriz," dedim.

Yürümekten yorulmuştuk. Lüplüp, kimsenin olmadığı boş arsaya gidip yere çökmemizi önerdi. Boş arsa pek hoş bir yerdir. Konserve kutularını taşlayarak eğlenmeye koyulduk. Sonra taşlarla oynamaktan sıkıldık, Lüplüp salamlı sandviçini yemeye koyuldu. Çantasındaki son sandviçti bu.

"Şimdi okulda işlemlerle boğuşuyorlardır," dedi.

"Hayır," dedim. "Zil çaldı bile, şimdi bahçeye çıkıyorlardır."

"Hıh!" dedi Lüplüp. "Bahçede de bir şey olsa bari."

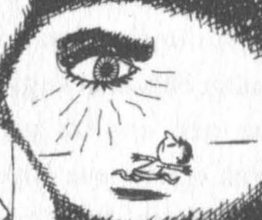
"Hıh," diye yanıtladım ve ağlamaya koyuldum.

Tabii ya, hiç eğlenceli değildi böyle bir şey yapmadan durmak, gizlenmek zorunda kalmak. İşlemlere karşın okula gitmeyi istemekte haklıydım. Lüp-

NELER DUYUYORUM
OKULDAN KAÇTIN HA!

OKULDAN
KAÇMIŞ
ŞEKERİM!

OKUL KAÇAĞI
SEN MİSİN?

lüp'e rastlamasaydım, şimdi bahçede misket ya da hırsız-polisçilik oynayacaktım. Miskette de üstüme yoktur.

"Niye ağlıyorsun?" dedi Lüplüp.

"Senin yüzünden hırsız-polisçilik oynayamıyorum," dedim.

Bu söz Lüplüp'ün hiç hoşuna gitmedi.

"Kim sana peşime takılmanı söyledi," dedi. "Hem sen kabul etmeseydin, ben de okula gidecektim. Aslında senin yüzünden oldu bütün bunlar."

"Öyle mi?" diye sordum, babamın Bay Sivrikulak'a sorduğu gibi.

Bay Sivrikulak, babamla şakalaşmaktan çok hoşlanan komşumuzdur.

"Öyle," diye yanıtladı Lüplüp, tıpkı Bay Sivrikulak'ın, babamı yanıtladığı gibi.

Dövüşmeye başladık, tıpkı babamla Bay Sivrikulak gibi.

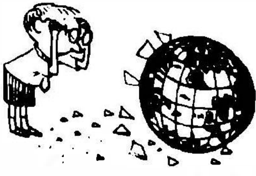
Dövüşmemiz bitince yağmur başladı. Koşmaya koyulduk. Arsada korunabileceğimiz hiçbir yer yoktu. Annem kaç kez, yağmurun altında ıslanmamdan hoşlanmadığını söylemişti. Ben annemin sözünden hemen hemen hiç çıkmam.

Gittik, saatçinin vitrinine sokulduk. Şakır şakır yağmur yağıyordu. Bizden başka kimse yoktu sokaklarda. Hiç eğlenceli değildi. Oracıkta, eve gitme saatinin gelmesini bekledik.

Eve vardığımda, annem solgun olduğumu, istersem yarın evde kalabileceğimi söyledi, ama ben yanaşmadım. Annem de çok şaşırdı.

Yarın çünkü Lüplüp'le, arkadaşlara ne güzel eğlendiğimizi anlatacağız, kim bilir ne kıskanacaklar bizi!

Çarpım'la Arkadaşlık Ediyorum

Çıkıp arkadaşlarla oynamak istiyordum, ama annem bunu aklımdan çıkarmamı, arkadaşlık ettiğim çocukları pek beğenmediğini, onlarla birlikteyken sürekli yaramazlık ettiğimizi, Çarpım'ınsa çok iyi, çok terbiyeli çocuk olduğunu, onu kendime örnek almam gerektiğini, bugün evine kahvaltıya çağrıldığımı söyledi.

Ben ne Çarpım'ı kendime örnek almak ne de evine kahvaltıya gitmek istiyordum. Çarpım, sınıfın birincisi, hem de öğretmenin kuzusudur; iyi arkadaş da sayılmaz, ama gözlüğü olduğundan onunla pek dövüşemeyiz. Ben havuza gitmek istiyordum, Lüplüp, Gümüş, Toraman ve ötekilerle. Ama anneme dert anlatmaya olanak yoktu, hiç şakaya gelmediği zamanki suratını takınmıştı. Ben her zaman annemin sözünü dinlerim, hele şakaya gelmediği zamanlar.

Annemin zoruyla yıkandım, tarandım, beyaz ipekli gömleğimi, benekli boyunbağımı ve pantolonunda pililer olan lacivert takımımı geçirdim üstüme. Tıpkı kuzinim Kiraz Abla'nın düğünündeki gibi, hani yemekten sonra hastalandığım günkü gibi giyinmiştim.

"Surat asma. Çarpım'la çok eğleneceksin," dedi annem.

Sokağa çıktık. Aslında en çok arkadaşlara rastlayacağım diye korkuyordum. Beni bu kılıkta görseler nasıl gırgıra alırlardı kim bilir.

Kapıyı Çarpım'ın annesi açtı, "Ne tatlı şeymiş bu!" dedi, beni yanaklarımdan öptü, sonra Çarpım'ı çağırdı: "Çarpım! Çabuk! Arkadaşın Pıtırcık geldi."

Çarpım geldi. O da bir tuhaf kılıktaydı. Üstünde kadife pantolon, ayağında beyaz çoraplar, pırıl pırıl parlayan tuhaf siyah sandallar vardı. İki soytarıya benziyorduk.

Çarpım, geldiğime pek sevinmiş görünmüyordu. Elini uzattı; yumuşacıktı.

"Onu size emanet ediyorum," dedi annem. "Umarım çok yaramazlık etmez. Saat altıda gelir alırım."

Çarpım'ın annesi, çok iyi eğleneceğimizden, benim de çok uslu duracağımdan kuşkusu olmadığını söyledi. Annemse pek güvenmiyormuş gibi baktı, gitti.

Önce kahvaltı ettik. Çok esaslıydı. Çikolata vardı, reçel vardı, pasta, poğaça... Dirseklerimizi masaya koymadan yedik. Sonra Çarpım'ın annesi, Çarpım'ın odasına çıkıp güzel güzel oynamamızı söyledi. Odaya daha yeni çıkmıştık. Çarpım hemen, kendisine vurmamamı, gözlüğü olduğunu, yoksa bağıracağını, annesinin de beni bir odaya kapatacağını söyledi. Ben de kendisine çok güzel bir dayak çekmek istediğimi, ama az önce anneme uslu duracağıma söz verdiğim için bunu yapmayacağımı söyledim. Bu söz Çarpım'ın çok hoşuna gitti, oyun oynayacağımızı söyledi. Bir sürü kitap çıkarmaya koyuldu: coğrafya kitabı, tarih kitabı, aritmetik kitabı... İşlem çözüp kitap okuyarak eğlenmemizi önerdi. Çok hoş işlemler olduğunu söyledi. Bir yandan dolarken bir yandan boşalan tıpası çıkmış banyolar, o banyolara akan musluklarla ilgili matematik işlemleri...

Bak bu işlemler ilginç olabilirdi.

"Banyoyu görebilir miyim?" diye sordum.

Aslında çok güzel eğlenebilirdik. Çarpım şöyle bir yüzüme baktı, gözlüğünü çıkardı, sonra gözlüğünü sildi, azıcık düşündü, peşine takılmamı söyledi.

Banyo küveti genişçe bir şeydi. Çarpım'a, onu doldurup üstünde ufak gemiler yüzdürebileceğimizi söyledim. Çarpım bugüne dek bunu hiç düşünmediğini, ama ilginç bir buluş olduğunu söyledi.

Banyo kısa zamanda ağzına kadar doldu, çünkü biz tıpayı koymuştuk. Ama Çarpım'ın birden canı çok sıkıldı, ufak gemileri yoktu çünkü. Çok az oyuncağı olduğunu, onda daha çok kitap bulunduğunu anlattı. Neyse ki, ben kâğıttan gemiler yapmasını bilirim. Aritmetik kitabından birkaç sayfa kopardık. Tabii, Çarpım'ın sonradan sayfaları yerlerine yapıştırabilmesi için çok dikkat ettik, çünkü kitaplara, ağaçlara, hayvanlara zarar vermek çok kötü bir şeydir.

Ne güzel eğlendik. Çarpım kolunu suya sokuyor, denizde dalgalar yapıyordu. Yazık ki, gömleğini katlayıp son tarih sınavında birinci olduğu için kendisine armağan ettikleri saati çıkarmayı akıl edememişti. Şimdi saat, dördü yirmi geçede duruyor, oradan da kımıldamıyor. Bir süre sonra bu oyundan da bıktık. Sular dört bir yana taşmıştı. Pek zarar vermek istemiyorduk. Zaten yer çamurlanmıştı. Çarpım'ın ayakkabıları da artık eskisi kadar parlamıyordu.

Çarpım'ın odasına döndük. Çarpım bana bir küre gösterdi. Madeni bir top, üstüne denizler, karalar çizmişler. Çarpım bu-

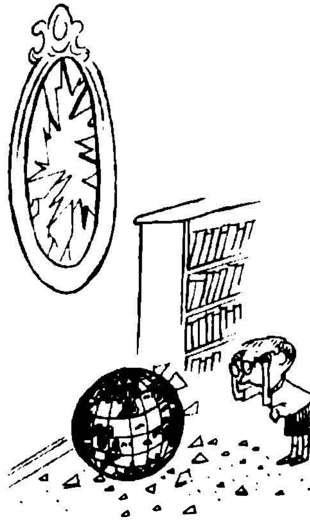
nun, coğrafyayı ve ülkelerin yerlerini öğrenmeye yaradığını söyledi. Bunu ben de biliyorum, okulda da böyle bir küre var, öğretmen bize onun hakkında her şeyi anlattı. Çarpım, kürenin sökülebileceğini, o zaman koca bir topa benzediğini söyledi. Ama onunla oynamak düşüncesi, sanıyorum benden çıktı. Pek kötü bir düşünce değildi aslında. Küreyi birbirimize fırlatıp duruyorduk. Çarpım, kırılmasın diye gözlüğünü çıkarmıştı. Ama gözlüksüz hiçbir şey göremez Çarpım. Kürenin Avustralya tarafı gitti aynaya çarptı. Çarpım, neler olduğunu görmek için gözlüğünü takınca canı iyice sıkıldı. Küreyi yerine koydu. Daha dikkatli olmaya karar verdik. Sonra annelerimiz bize kızabilirdi.

Yapacak başka şey aradık.

Çarpım, babasının ona bir kimya oyunu armağan ettiğini söyledi. Oyunu gösterdi, harika bir şey. İçlerinde renkli renkli sular olan tüplerle, tuhaf yuvarlak şişelerle dolu kocaman bir kutuydu. Bir de alkolle çalışan ufak ocağı vardı. Çarpım, bunlarla çok öğretici deneyler yapılabileceğini söyledi.

Çarpım, tüplere ufak tozlar, sıvılar dökmeye koyuldu. Renkleri durmadan değişiyor, kırmızı, mavi oluveriyorlardı. Ara sıra da beyaz beyaz dumanlar çıkıyordu. Müthiş öğreticiydi gerçekten!

Çarpım'a daha da öğretici başka deneylere girişmemiz gerektiğini söyledim, o da benimle aynı

düşüncedeydi. En büyük şişeyi aldık, içine bütün tozları, sıvıları döktük, ocağın üstüne koyduk, şişe ısındı. Başta hiç kötü gitmiyordu. Şişedeki sıvılar, tozlar kaynamaya, köpürmeye başladı, sonra kapkara bir duman yayıldı ortalığa. Aksi gibi duman kötü kokuyor, her yeri de batırıyordu.

Şişe patlayınca deneyi durdurmak zorunda kaldık.

Çarpım artık hiçbir şey görmediğini söyledi. Neyse ki yalnızca gözlüğünün camları kapkara olmuştu.

Çarpım gözlüğünü silerken ben pencereyi açtım, dumandan ötürü öksürüyorduk çünkü. Köpükler, halının üstünde tuhaf tuhaf sesler çıkarıyordu, kaynayan su gibi örneğin. Duvarlar kapkara olmuştu, biz de pek temiz sayılmazdık.

Sonra Çarpım'ın annesi girdi odaya. Kısa bir süre hiçbir şey demedi, gözleriyle ağzını açtı, sonra bağırmaya koyuldu. Çarpım'ın gözlüğünü çıkardı ve suratına bir tokat indirdi. Sonra temizlenmemiz için bizi elimizden tutup banyoya götürdü. Banyoyu görünce gene keyfi kaçtı.

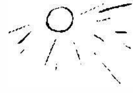
Çarpım, gözlüğüne yapışmış, onları gözünden ayırmamaya bakıyordu. Yeni bir tokat yemeye meraklı değildi besbelli. Çarpım'ın annesi, anneme, hemen beni almaya gelmesi için telefon edeceğini, hayatı boyunca böyle bir şey görmediğini, neye uğradığını şaşırdığını söyledi ve koşarak dışarı çıktı.

Annem hemen beni almaya geldi. Onu görünce çok sevindim. Çünkü, Çarpım'ın yanında artık keyfim kaçmaya başlamıştı. Ne sinirli kadınmış şu Çarpım'ın annesi.

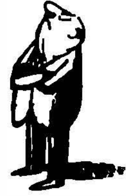
Annem, beni eve götürürken yol boyunca durmadan, yaptığımı beğenip beğenmediğimi sordu. Akşamki tatlının da yattığını söyledi. Aslında haksız değildi. Doğrusu oldukça azmıştık Çarpım'la. Kısacası, her zamanki gibi yine annem haklı çıkmıştı. Gerçi çok eğlenmiştim Çarpım'la. Ben yine giderdim onu görmeye, ama şimdi onun annesi benimle arkadaşlık etmesini istemiyormuş.

Şu anneler ne istediklerine bir karar verseler hiç kötü olmayacak. Kimle arkadaşlık edeceğimizi şaşırıyoruz!

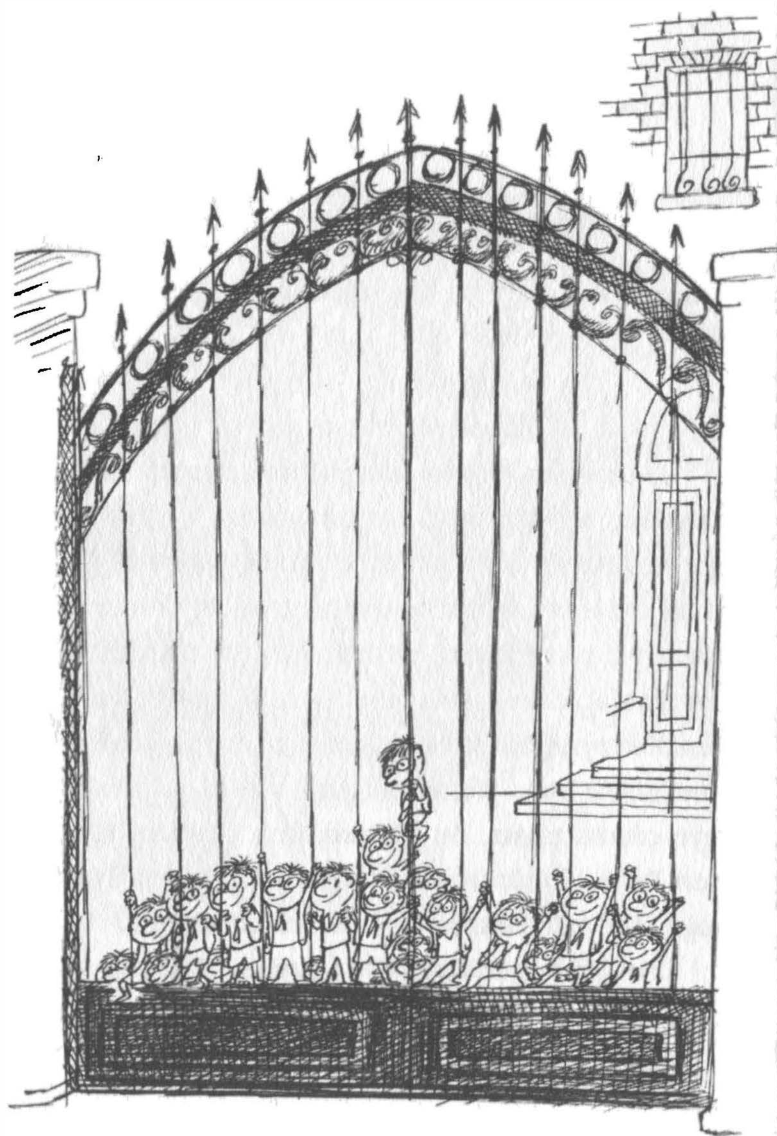

Güzel Havalardan Kimse Hoşlanmıyor

Gözetmen Bey'in güneşli havalardan hoşlanmamasını ben bir türlü anlayamıyorum. Ne yani, yağmur hoş bir şey mi? Aslında yağmur yağınca da oynanacak bir sürü oyun bulunabilir. Su birikintilerinin içinde yürüyebilirsiniz, başınızı kaldırıp ağzınızla düşen damlacıkları yakalayabilirsiniz, sonra ev sıcaktır, trencilik oynayabilirsiniz, anneniz de çikolatalı pastalar pişirir. Ama yağmurlu günlerde zil çalınca bahçeye çıkamazsınız. Bu yüzden, ben şu bizim Gözetmen Bey'i bir türlü anlayamıyorum. Başımızda durduğu için o da yararlanıyor çünkü güneşten.

Örneğin bugün hava çok güzeldi, güneş ne güzel ısıtıyordu, teneffüste çok eğlendik. Üstelik üç gündür hiç çıkmamıştık bahçeye, hep yağmur yağmıştı. Sıra olup bahçeye indik, her teneffüste öyle yaparız. Gözetmen Bey, "Dağılabilirsiniz," dedi.

Biz de hemen oynamaya başladık. Babası polis olan Sırım, "Hırsız-polisçilik oynayalım!" diye bağırdı.

"Sıkma canımızı," dedi Toraman. "Top oynayacağız."

Bunun üzerine dövüşmeye başladılar. Toraman çok güçlü kuvvetli çocuktur, arkadaşlarını pataklamayı da çok sever. Arkadaşı olduğu için, Tıngır'ın da burnunun ortasına bir yumruk indirdi. Tıngır bunu hiç beklemiyordu, geri geri gitti, reçelli bir sandviç yemekte olan Lüplüp'e çarptı, sandviç yere düştü, Lüplüp bağırmaya koyuldu, Gözetmen Bey koşarak geldi, Tıngır'la Toraman'ı ayırdı, ikisini de duvarın dibine yolladı.

"Benim sandviçim ne olacak peki?" dedi Lüplüp.

"Sen de mi duvarın dibine gitmek istiyorsun?" diye sordu Gözetmen Bey.

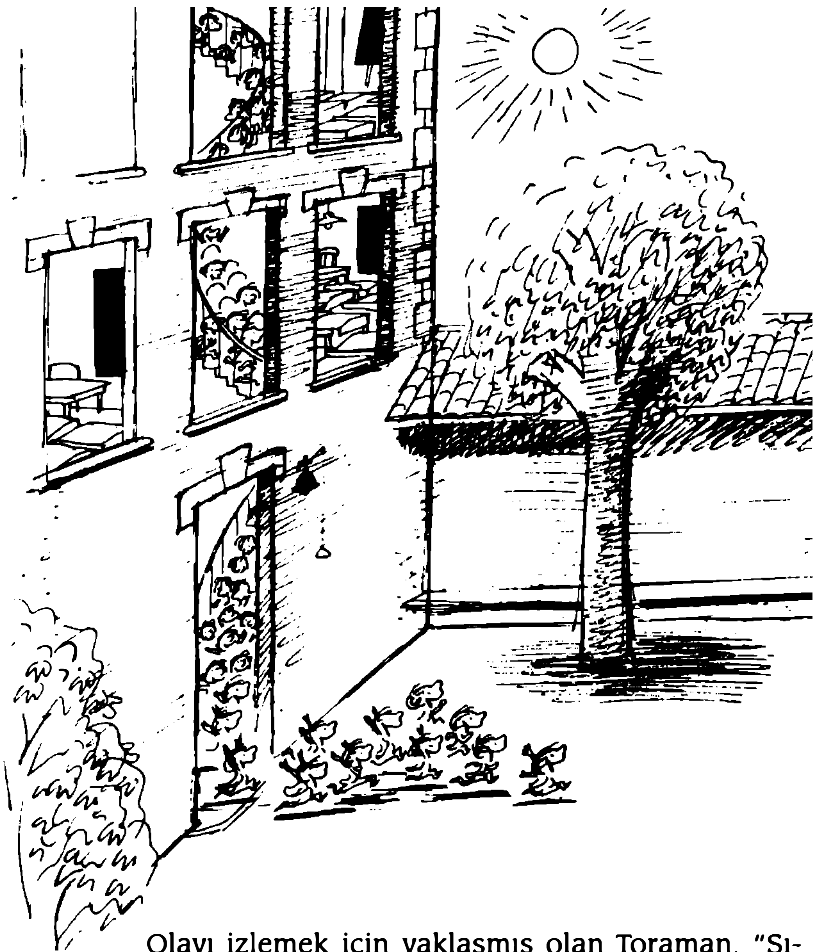
"Hayır, ben reçelli sandviçimi istiyorum," dedi Lüplüp.

Gözetmen Bey, pancar gibi kıpkırmızı kesildi, burnundan solumaya başladı. Öfkelendiği zaman hep böyle olur. Ama Lüplüp'le konuşmasını sürdüremedi, Dırdır'la Sırım dövüşüyorlardı çünkü.

Sırım, "Bilyemi geri ver, hile yaptın!" diye bağırıp Dırdır'ın boyunbağını çekiyordu.

Dırdır, Sırım'a bir tokat attı.

Gözetmen Bey, "Ne oluyor orada?" diye sordu.

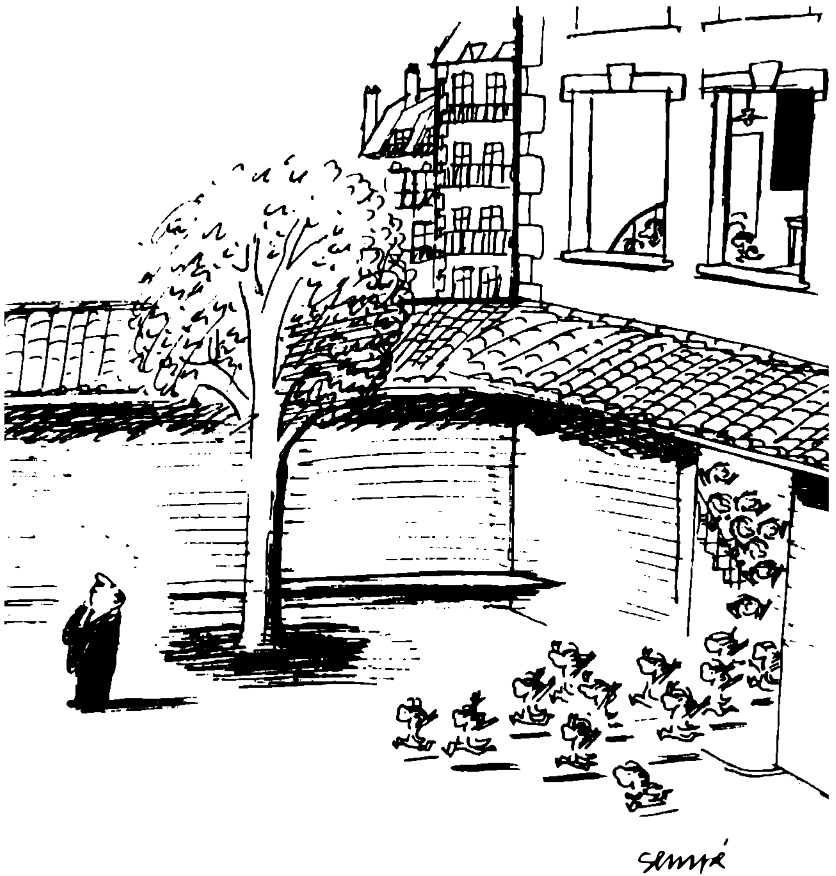

Olayı izlemek için yaklaşmış olan Toraman, "Sırım, yitirmekten hoşlanmaz, o yüzden bağırıyor, isterseniz burnuna bir yumruk patlatırım," dedi.

Gözetmen Bey, şaşkın şaşkın Toraman'a baktı, "Ben seni duvarın dibinde biliyordum," dedi.

"Ha, doğru ya," diye yanıtladı Toraman ve köşesine döndü.

Dırdır'ın suratı gittikçe kızarıyordu, Sırım bir türlü bırakmıyordu boyunbağını.

Gözetmen Bey ikisini de duvarın dibine yolladı.

Lüplüp, elinde yeni bir reçelli sandviçle çıkageldi, "Benim reçelli sandviçim ne olacak peki?" diye sordu.

"Elinde bir reçelli sandviç var ya," dedi Gözetmen Bey.

"Bundan size ne?" dedi Lüplüp. "Teneffüs için dört sandviç getiriyorum, dördünü de yemek isterim!"

Gözetmen Bey'in kızacak zamanı olmadı, top, küt

diye çarptı başına. Gözetmen Bey alnını tutarak, "Kim attı bunu!" diye bağırdı.

"Pıtırcık attı Gözetmen Bey. Ben gördüm," dedi Çarpım.

Çarpım, sınıfın birincisi, hem de öğretmenin kuzusudur, biz onu pek sevmeyiz, muhbirin tekidir, gözlüğü olduğu için istediğimiz kadar pataklayamayız onu.

"Pis muhbir!" diye bağırdım, "Gözlüğün olmasaydı gösterirdim sana!"

Çarpım ağlamaya koyuldu, çok mutsuz olduğunu, intihar edeceğini söyleyerek kendini yerden yere attı.

Gözetmen Bey, bana, "Topu gerçekten sen mi attın?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Topu Dalgacı'ya atacaktım, tutturamadım, yoksa hiç Gözetmen Bey'in kafasına vurmak ister miydim, benim bunda suçum yoktu ki.

"Böyle sert oyunlar oynamanızı istemiyorum! Teneffüste top yok artık! Sen de duvarın dibine!" dedi Gözetmen Bey,

Ben, Gözetmen Bey'e, haksızlık yaptığını söyledim.

Çarpım karşıdan bana, "Oh! Oh! Canıma değsin," diye işaretler yaptı, çok hoşnut görünüyordu, sonra da kitabıyla gitti. Çarpım teneffüste hiç oynamaz, eline bir kitap alır, derslerini gözden geçirir. Deli bu Çarpım!

"Eee, bu reçelli sandviç işini ne yapacağız?" diye sordu Lüplüp. "Üçüncü sandviçimdeyim, teneffüs bitecek yakında, benim bir sandviçim hâlâ eksik."

Gözetmen Bey, tam Lüplüp'ü yanıtlamaya hazırlanıyordu, olmadı, yazık, çünkü Lüplüp'e söyleye-

cekleri galiba çok ilginçti. Yanıtlayamadı, çünkü Çarpım çığlıklar atarak kendini yerden yere vuruyordu.

"Yine ne oldu?" diye sordu Gözetmen Bey.

"Gümüş beni itti! Gözlüğüm! Ölüyorum!" dedi Çarpım.

Tıpkı gördüğüm bir denizaltı filmindeki gibi konuşuyordu. Denizaltı bir türlü yukarı çıkamıyordu hani, insanlar sonunda kurtuldu, ama denizaltıdan artık hayır kalmamıştı.

"Hayır efendim, Gümüş itmedi onu," dedi Toraman. "Kendi kendine düştü. Ayaklarının üstünde duramıyor ki."

"Senin düşünceni soran oldu mu?" dedi Gümüş. "Ben ittim, ne olacak yani?"

Gözetmen Bey, bağırmaya başladı, Toraman'a duvarın dibine dönmesini, Gümüş'e de Toraman'ı izlemesini söyledi. Sonra Çarpım'ı ayağa kaldırdı. Çarpım'ın burnu kanıyordu, bir yandan da ağlıyordu. Birlikte revire gittiler. Lüplüp de peşlerine takıldı, reçelli sandviçini sorup duruyordu.

Biz top oynamaya karar verdik. Ne yazık ki büyükler de top oynuyordu bahçede. Biz büyüklerle pek anlaşamayız, hep dövüşürüz. Toplar birbirine karışınca, yine hır çıktı.

Büyüklerden biri, Tıngır'a, "Bırak o topu bücür, o top bizim!" dedi.

"Doğru değil!" diye bağırdı Tıngır.

Haklıydı Tıngır. Bir büyük, ufakların topuyla gol attı, büyük çocuk Tıngır'ı tokatladı, Tıngır da büyük çocuğu tekmeledi. Büyüklerle kavgalarımız hep böyledir, onlar bizi tokatlar, biz onları tekmeleriz. Hepimiz dövüşmeye başlayınca müthiş bir gürültü koptu. Ama bu gürültüye karşın Gözetmen Bey'in sesini duyduk. Lüplüp ve Çarpım'la dönmüşlerdi revirden.

"Bakın," dedi Çarpım. "Duvarın dibinde değiller!"

Gözetmen Bey, gerçekten çok kızmış görünüyordu, bize doğru koşmaya başladı, ama yanımıza varamadı. Lüplüp'ün reçelli sandviçine basıp kaydı, yere düştü.

"İyi, bir de ezin bakalım sandviçimi!" dedi Lüplüp.

Gözetmen Bey ayağa kalktı, pantolonunu silkeledi, avuçları reçel içindeydi.

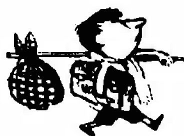
Biz yine dövüşmeye koyulduk, yaman bir teneffüstü. Gözetmen Bey saatine baktı, topallaya topallaya zili çalmaya gitti. Teneffüs bitmişti.

Biz sıraya girerken öteki Gözetmen geldi.

"Ne haber? İyi gitmiştir inşallah?" dedi.

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı bizim Gözetmen. "Ne yapalım, ben hep yağmur yağması için dua ediyorum, sabah kalkıp da havanın güneşli olduğunu görünce yüreğim sıkışıyor!"

Hayır, gerçekten, Gözetmen Bey'in güneşli havadan hoşlanmamasını bir türlü anlayamıyorum!

Evden Kaçıyorum

Evden kaçtım.

Salonda uslu uslu oynuyordum, annem geldi, sırf yeni halının üstüne mürekkep şişesini devirdiğim için beni azarladı. Ben ağlamaya koyuldum, alıp başımı gideceğimi, beni çok özleyeceklerini söyledim.

Annem, "Alışverişe çıkmalıyım," dedi, gitti.

Evden kaçarken gerekecek eşyaları toplamak için odama çıktım. Okul çantamı aldım, içine teyzemin armağan ettiği kırmızı arabayı, pilli trenimin lokomotifini, yük vagonunu (öteki vagonların hepsi kırılmıştı), akşamdan kalan çikolata parçasını, bir de kumbaramı koydum. Hiç belli olmaz, bakarsın para gerekebilir. Sonra da çektim gittim.

Neyse ki annem evde değildi, yoksa kuşkusuz gitmeme engel olurdu.

Sokağa çıkınca koşmaya başladım.

Annemle babam kim bilir ne çok üzülecekler. Ama ben, ancak çok çok sonra, ninem kadar yaşlı oldukları zaman döneceğim eve. O zaman çok zengin biri olacağım, büyük bir uçağım, büyük bir arabam, bir de halım olacak. Mürekkebimi rahatça devirebileceğim üstüne. Annem babam da, beni gördüklerine çok sevinecekler.

Koşa koşa Lüplüp'ün evine gittim. Lüplüp, kapının önüne oturmuş bir sandviç yiyordu. Sandviçini ısırırken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Evden kaçtım, istiyorsan sen de gel," dedim. "Yıllar sonra çok zengin olarak döneceğiz. Uçaklarımız, arabalarımız olacak, annelerimiz babalarımız bizi görünce öyle sevinecekler ki, bir daha hiç azarlamayacaklar."

Ama Lüplüp gelmek istemedi, "Deli misin, nesin?" dedi. "Akşama evde taskebapla pilav var."

Lüplüp'e, "Öyleyse hoşça kal," dedim.

O da boş kalan elini salladı. Öteki eliyle sandviçini ağzına tıkıyordu.

Köşeyi dönünce biraz durdum. Lüplüp'ü görmek iştahımı açmıştı. Çikolatamı çıkarıp yedim. Yolculuğa çıkmadan önce kuvvet toplamalıydım. Çok çok uzaklara, annemin babamın beni bulamayacakları bir yere gitmek istiyordum. Çin'e ya da geçen yaz gittiğimiz deniz kıyısına. Orada ne güzel midyeler de var.

Ama çok uzaklara gidebilmek için bir araba ya da uçak satın almak gerekiyordu. Kaldırımın kenarına

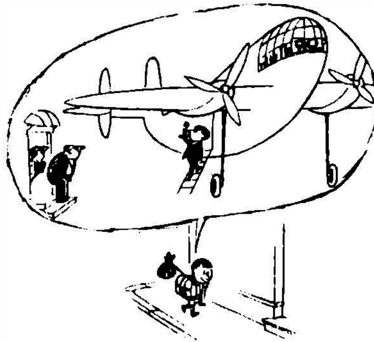

oturdum, kumbaramı kırıp paramı saydım. Açıkçası araba ve uçak alacak kadar param yoktu. Ben de pastaneye girip çikolatalı pasta aldım. Gerçekten çok güzeldi.

Pastayı bitirince, yolumu yürüyerek sürdürmeye karar verdim. Biraz uzun sürecekti, ama nasıl olsa artık eve ya da okula yetişme sorunum yoktu. Bol bol zamanım vardı.

Daha okulu hiç düşünmemiştim. Yarın öğretmen, "Zavallı Pıtırcık, tek başına çok çok uzaklara gitti, çok zengin olup araba ve uçakla dönecek," diyecekti. Herkes beni konuşacak, merak edeceklerdi beni. Lüplüp pişman olacaktı benimle gelmediğine. Harika olacaktı.

Yürüdüm, yürüdüm, sonra biraz yoruldum, çok hızlı da gidemiyordum. Bacaklarım çok uzun değildir. Oysa Dırdır'ın upuzun bacakları var. Ama Dırdır'dan bacaklarını ödünç isteyemem ya. Bunu düşünürken aklıma bir şey geldi: Bir arkadaştan bisikletini iste-

yebilirdim. Tam o sırada da Dalgacı'nın evinin önünden geçiyordum. Dalgacı'nın çok güzel, sapsarı, pırıl pırıl bir bisikleti var. Ama Dalgacı eşyalarını ödünç vermekten hoşlanmaz.

Kapıyı çaldım. Dalgacı açtı.

"Aaa, Pıtırcık!" dedi. "Bir şey mi istiyordun?"

"Bisikletini," dedim.

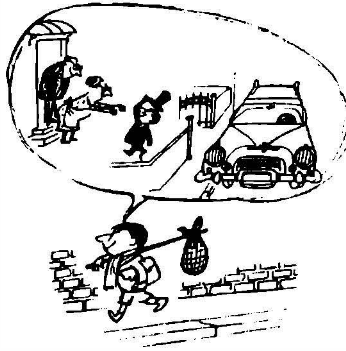
Dalgacı kapıyı yüzüme kapadı. Bir daha bastım zile, Dalgacı açmayınca parmağımı zilden çekmemeye karar verdim. Dalgacı'nın annesinin, "Dalgacı, git aç!" diye bağırdığını duydum.

Dalgacı açtı, ama beni görmekten pek hoşnut değildi besbelli.

"Bisikletini vermelisin bana Dalgacı," dedim. "Evden kaçtım, annem babam çok üzülecek, yıllar sonra çok çok zengin olup öyle döneceğim. O zaman bir arabam olacak, uçağım olacak..."

Dalgacı, döndüğümde kendisini gelip görmemi, o zaman bana bisikletini satacağını söyledi. Dalgacı'nın bu söylediği pek işime gelmedi. Para bulmalıyım, diye düşündüm, param olsa Dalgacı'nın bisikletini satın alabilirdim. Dalgacı paraya çok düşkündür.

"Nasıl para bulabilirim?" diye düşündüm. Çalışamazdım, cumartesiydi çünkü. Çantamdaki oyuncakları satayım, dedim, teyzemin armağan ettiği kırmızı arabayı, lokomotifi, yük vagonunu. Çünkü bir tek o vagon kalmıştı, ötekiler hep kırılmıştı. Karşı kaldırımda

bir oyuncakçı mağazası vardı, orada arabam ve trenimle ilgilenirler belki, diye düşündüm.

Mağazaya girdim. Ağzı kulaklarında çok tatlı bir adam, "Ne istiyorsun küçükbey?" diye sordu. "Misket mi istersin, top mu istersin?"

Bir şeyler almak değil, satmak istediğimi söyledim. Çantamı açtım, arabayla treni yere koydum.

Tatlı adam, eğildi baktı, biraz şaşırmış gibiydi.

"Ama çocuğum, ben oyuncak almıyorum ki, satıyorum," dedi.

Ben de, sattığı oyuncakları nereden bulduğunu sordum.

"Ama, ama, ama," diye yanıtladı adam, "onları bulmuyorum, satın alıyorum," dedi.

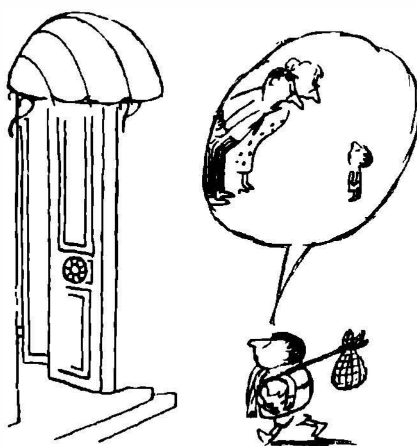
"Öyleyse benimkileri de alın," dedim.

"Ama, ama," dedi yine adam, "onları satın alırım ama, senden değil, sana satarım onları, fabrikadan alırım... Sana da... Yani demek istiyorum ki..." Sustu. Sonra, "Büyüyünce anlarsın," dedi.

Ama adam ne bilsindi, büyüdüğümde paraya gereksinmem olmayacaktı ki, çok zengin olacaktım, uçağım olacaktı, arabam olacaktı. Ağlamaya başladım. Adam ne yapacağını şaşırmıştı, raflarına şöyle bir baktı, ufak bir araba aldı, elime verdi, artık geç olduğunu, mağazayı kapayacağını, benim de gitmem gerektiğini, uzun bir çalışma gününden sonra benim gibi müşterilerle uğraşmanın çok zor olduğunu söyledi. Elimde ufak trenim ve iki arabamla çıktım. Çok hoşnuttum. Geç olmuştu gerçekten. Karanlık çökmüştü. Kimse yoktu sokaklarda. Koşmaya başladım.

Eve vardığımda yemeğe geç kaldım diye annem beni azarladı.

Madem öyle, yemin ediyorum, yarın evden kaçacağım. Babamla annem çok üzülecek. Ancak çok, çok uzun yıllar sonra çok zengin biri olunca döneceğim. O zaman bir arabam olacak, bir de uçağım!

Lüplüp Okuldan Kovuluyor

Korkunç bir şey oldu okulda: Lüplüp kovuldu!

Olay sabahleyin ikinci teneffüste oldu.

Biz top oynuyorduk. Biri topla bir arkadaşını vurmaya çalışır, vurulan arkadaş ağlamaya koyulur, sonra o da bir başka arkadaşını vurmaya çalışır. Çok esaslı oyundur bu. Hepimiz oynuyorduk, Gümüş, Çarpım ve Lüplüp dışında. Gümüş o gün okula gelmemişti, Çarpım bilirsiniz her teneffüste derslerini gözden geçirir, Lüplüp de sabahki sandviçlerinin sonuncusunu yiyordu. Lüplüp en büyük sandviçini hep ikinci teneffüse bırakır, bu teneffüs öbürlerinden uzundur çünkü. O sırada top Toraman'ın elindeydi. Aslında Toraman'ın sık sık başına gelen bir şey değildir bu; çok güçlü kuvvetli olduğu için genellikle onu vurmamaya çalışırız, çünkü top eline geçince çok canımızı yakar. Bu kez Dalgacı'ya nişan aldı, Dalgacı ellerini başının üstüne

koyup kendini yere attı, top başının üstünden geçti ve kütt! Lüplüp'ün sandviçi yere yuvarlandı, hem de reçelli tarafı. Lüplüp bundan hiç hoşlanmadı, kıpkırmızı kesildi, bağırmaya koyuldu.

Gözetmenimiz Karagöz koşarak ne olup bittiğini görmeye geldi, ama sandviçi göremedi, üstüne bastı, kaydı, az kalsın düşüyordu. Çok şaşırdı Karagöz, bütün ayakkabısı reçellenmişti. Lüplüp'ün hali dehşetti, ellerini sallayarak bağırıyordu:

"Allah kahretsin! Bastığınız yere dikkat edemez misiniz siz? Ne yani, yalan mı?"

Çok öfkelenmişti Lüplüp. Aslında onun yemeğiyle hiçbir zaman uğraşmamak gerekir, hele ikinci teneffüse bıraktığı sandviçiyle...

Karagöz'ün de hiç keyfi yoktu:

"Gözlerimin içine bak Lüplüp," dedi. "Ne dedin?"

"Allah kahretsin, sandviçimin üstüne basmaya hakkınız yok dedim!" diye bağırdı Lüplüp.

Karagöz, Lüplüp'ü kolundan tutup götürdü. Karagöz yürürken kuik kuik diye sesler çıkıyordu, ayakkabıları reçel doluydu çünkü.

Sonra Bay Sinekvurmaz zili çaldı. Bay Sinekvurmaz yeni bir gözetmen, ona komik bir ad takmaya daha fırsat olmadı. Biz sınıfa girdiğimizde Lüplüp hâlâ ortalıkta yoktu. Öğretmen şaşırdı.

"Lüplüp nerede?" diye sordu.

Tam yanıtlayacaktık, kapı açıldı, içeri Müdür,

Lüplüp ve Karagöz girdiler.

"Ayağa kalkın!" dedi öğretmen.

"Oturun!" dedi müdür.

Hiç hoşnut bir hali yoktu Müdür'ün. Karagöz'ün de. Lüplüp'ün koca suratı ıpıslak olmuştu. Bir yandan da burnunu çekiyordu.

"Çocuklar," dedi müdür. "Arkadaşınız, Kara... Gözetmeninize karşı çok kaba davrandı. Bu saygısız davranışa hiç özür bulamıyorum. Bu nedenle arkadaşınız okuldan kovulmuştur. Tabii, annesi ve babasını ne denli üzeceğini hiç aklına getirmedi. Gelecekte de düzelmezse bütün bilgisizler gibi sonunda zindanlara düşecektir. Bu olay hepinize ders olsun."

Sonra Müdür, Lüplüp'e eşyalarını toplamasını söyledi. Lüplüp ağlayarak çantasını topladı, Karagöz ve Müdür'le çıktı gitti.

Çok üzülmüştük. Öğretmen de.

"Bu işe bir çözüm bulmaya çalışacağım," diye söz verdi bize. Ne şirin şey şu bizim öğretmen!

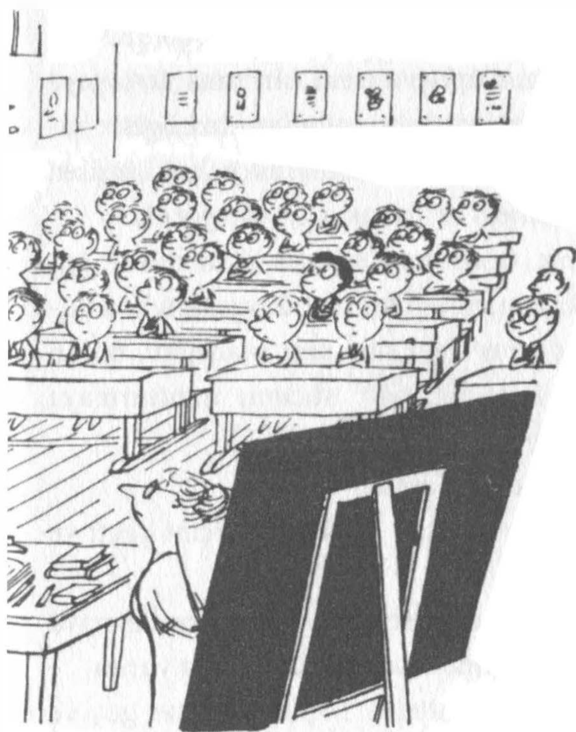
Okul çıkışı, Lüplüp, köşe başında çikolatalı bir sandviç yiyerek bizi bekliyordu. Çok üzgün görünüyordu. Yanına yaklaştık.

"Daha eve gitmedin mi?" diye sordum.

"Hayır, ama artık gitmeliyim, yemek saati geldi. Annemle babama olanları anlatınca, kesinlikle tatlıyı yasak edecekler bana. Allah kahretsin, tam da günüydü."

Lüplüp, ayaklarını sürterek, ağzını şapırdatarak

gitti. Yemek için zorlanıyordu sanki. Zavallı Lüplüp, onun için çok dertleniyorduk.

Öğleden sonra Lüplüp'ün annesi, Lüplüp'ü elinden tutmuş, sürükleyerek okula geldi. Hiç hoşnut görünmüyordu. Müdür'ün yanına gittiler. Karagöz de peşlerine takıldı.

Biraz sonra Müdür ve Lüplüp sınıfa girdiler. Lüplüp'ün ağzı kulaklarındaydı.

"Kalkın!" dedi öğretmen.

"Oturun!" dedi Müdür.

Sonra Müdür, Lüplüp'e yeni bir şans tanımaya karar verdiğini söyledi. Bunu, oğullarının bilgisiz kalıp zindanlara düşeceğini düşündükçe çok üzülen arkadaşımızın annesi ve babası için yapıyordu.

"Arkadaşınız, Gözetmen Bey'den özür diledi. Sanırım arkadaşınızın yüreği minnet duygularıyla doludur şimdi. Bu olayın kendisine ders olacağını, bütün davranışlarıyla bugünkü ağır suçunu unutturmaya çalışacağını umarım. Değil mi?"

"Hııı... Evet," dedi Lüplüp.

Müdür, Lüplüp'e baktı, ağzını açtı, içini çekti ve gitti.

Biz çok sevinçliydik. Hep bir ağızdan konuşmaya koyulduk, ama öğretmen cetveliyle masaya vurdu.

"Herkes otursun," dedi. "Lüplüp, yerine geç ve uslu dur. Dalgacı tahtaya."

Zil çalınca aşağıya indik hepimiz. Dalgacı dışında.

O, her tahtaya kalkışında olduğu gibi yine cezalıydı. Teneffüste, peynirli sandviçini yiyen Lüplüp'e Müdür'ün odasında neler olduğunu sorduk. Sonra Karagöz geldi.

"Hadi hadi, arkadaşınızı rahat bırakın, sabahki olay kapandı artık, gidin oynayın. Hadi bakayım," dedi.

Tıngır'ı kolundan tuttu, Tıngır, Lüplüp'e çarptı, Lüplüp'ün peynirli sandviçi yere düştü.

Lüplüp, Karagöz'e baktı, sonracığıma kıpkırmızı kesildi, kollarını sallamaya koyuldu.

"Allah kahretsin! İnanılır şey değil! Yine başladınız! Ne yani, yalan mı? Hiç akıllanmıyorsunuz!" dedi.

Tonton Amca'nın Burnu

Bugün öğlen yemeğinden sonra beni okula babam götürdü. Babamın beni okula götürmesinden çok hoşlanırım. Çünkü bana sık sık para verir, kendime bir şeyler alayım diye. Bu kez de hiç şaşmadı. Oyuncakçının önünden geçtik. Vitrinde, arkadaşları güldürmek için surata takılan karton burunlar gördüm.

"Baba, bana bir burun al!" dedim.

Babam, "Hayır olmaz, burna ihtiyacın yok," dedi.

Ama ben ona kocaman, kıpkırmızı bir burun gösterdim.

"Hadi babacığım ne olur şunu al, tıpkı Tonton Amcamın burnuna benziyor!" dedim.

Tonton Amcam, babamın kardeşidir, çok şişkodur, fıkralar anlatır, sürekli güler. Biz pek görmeyiz Tonton Amcamı. Hep yolculuktadır çünkü. Bir şeyler satmak için uzak kentlere gider.

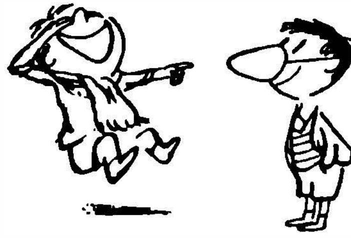
Babam gülmeye koyuldu.

"Doğru," dedi. "Tıpkı Tonton'un burnuna benziyor. Hatta bu biraz daha ufak tefek. Bize geleceği zaman takarım."

Mağazaya girdik, burnu satın aldık. Ben onu suratıma taktım. Kenarlarından lastikle tutturulmuştu. Sonra babam taktı. Ondan sonracığıma satıcı kız taktı. Hep birlikte aynaya baktık ve çok güldük. Ne derseniz deyin, babam çok kıyak adamdır!

Okulun kapısına varınca, "Aman uslu dur, Tonton'un burnu başına iş açmasın," dedi.

Ben söz verip okula girdim.

Arkadaşlar bahçedeydi. Onlara göstermek için burnumu taktım. Çok güldük.

"Teyzemin burnuna benziyor," dedi Dırdır.

"Hayır," dedim. "Bu, kâşif amcam Tonton'un burnu."

"Versene bir saniye," dedi Toraman.

"Hayır," dedim. "Bir burun istiyorsan git babana söyle, alsın."

"Bak, vermezsen burnuna yumruğu indiririm," dedi çok güçlü olan Toraman. Tonton Amcamın burnuna kütt, esaslı bir yumruk indirdi.

Aslında hiç acımadı, ama Tonton Amcamın burnunu kırmasından korktuğum için burnu cebime soktum. Toraman'a da bir tekme attım.

Biz dövüşüyorduk, arkadaşlar bakıyordu.

İşte tam o sırada gözetmenimiz Karagöz koşarak geldi.

"Ne oluyor burada?" diye sordu.

"Toraman yumruk atıp burnumu kırdı!" dedim.

Karagöz, gözlerini fal taşı gibi açtı, eğilip yüzünü yüzüme yaklaştırdı, "Bakiiim," dedi.

Cebimden Tonton Amcamın burnunu çıkardım ve Karagöz'e gösterdim. Nedendir bilmem, Karagöz, Tonton Amcamın burnunu görünce birden çok öfkelendi.

"Gözlerimin içine bak," dedi Karagöz, doğrularak. "Benimle alay edilmesinden hiç hoşlanmam dostum. Cumartesi cezaya kalacaksın, anladın mı?"

Ben ağlamaya koyuldum.

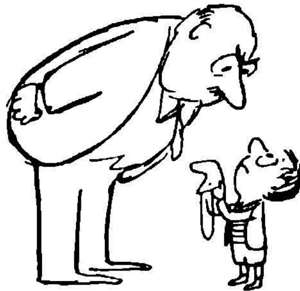
Gümüş geldi, "Onun suçu değil, efendim!" dedi.

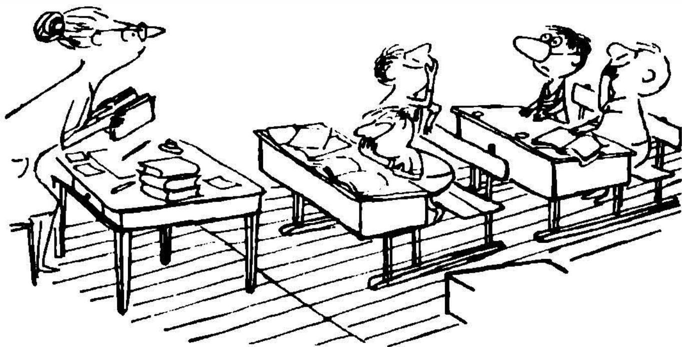
Karagöz, Gümüş'e baktı, gülümsedi, elini Gümüş' ün omzuna koydu.

"Arkadaşını kurtarmak için suçunu üstlenmen çok iyi bir şey yavrum," dedi.

"Evet," dedi Gümüş, "Onun suçu değil, Toraman'ın suçu."

Karagöz, kıpkırmızı kesildi, konuşmaya başlamadan önce birkaç kez ağzını açıp kapadı, sonra da To-

raman'a bir ceza, Gümüş'e bir ceza, bir ceza da o sırada gülen Dalgacı'ya verdi. Sonra zili çalmaya gitti.

Derste öğretmen, Galyalılarla dolu olduğu zamanlardaki Fransa'dan öyküler anlatmaya koyuldu.

Yanımda oturan Lüplüp, Tonton Amcamın burnunun gerçekten kırılıp kırılmadığını sordu.

"Hayır, ucu azıcık yassılmış," dedim. Sonra, düzeltebilir miyim diye bakmak için onu cebimden çıkardım. Çökük yerine içeriden parmağımla şöyle bir dokununca yine eski biçimini aldı. Çok sevinmiştim.

"Bir tak bakiim," dedi Lüplüp.

Ben de sıranın altına eğilip burnu yüzüme taktım.

Lüplüp baktı, "Evet, çok iyi olmuş," dedi.

"Pıtırcık! Söylediklerimi yineler misin!" diye bağırdı öğretmen, ödümü kopardı.

Hemen ayağa kalktım. Canım çok ağlamak istiyordu, çünkü neler söylediğini bilmiyordum. Öğret-

men de dinlenmemekten hiç hoşlanmaz. O da Karagöz gibi gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Yüzündeki ne?" diye sordu.

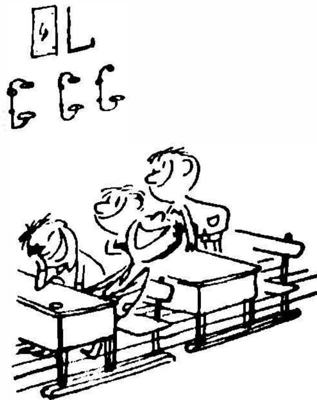
"Babamın aldığı burun!" dedim, ağlayarak.

Öğretmen kızdı, bağırmaya koyuldu; soytarılardan hoşlanmadığını, böyle giderse okuldan kovulacağımı, bir kör cahil ve ailenin yüz karası olacağımı söyledi. Sonracığıma, "Getir şu burnu!" dedi.

Ben ağlayarak sıramdan kalktım, gittim, burnu öğretmenin masasına bıraktım. Öğretmen de, "Tarih derslerine, soytarılık yapıp arkadaşlarımı azdırmak amacıyla, karton burun getirmemeliyim" cümlesini bütün zamanlara ve kişilere uygulayıp yazmamı söyledi, ceza olarak.

Eve döndüğümde annem yüzüme baktı.

"Neyin var Pıtırcık? Pek solgun görünüyorsun," dedi.

Ağlamaya başladım.

Cebimden Tonton Amcamın burnunu çıkardığım için Karagöz'ün beni cezalandırdığını, ama suçun Tonton Amcamın burnuna yumruk indiren Toraman'da olduğunu, öğretmenin derste Tonton Amcamın burnunu aldığını, bütün zamanlara ve kişilere uygulamam için bana upuzun bir cümle verdiğini söyledim.

Annem, bana şaşkın şaşkın baktı, biraz yatıp dinlenmemi söyledi.

Sonra babam işinden dönünce, annem, "Seni bekliyordum. Çok meraktayım. Çocuk okuldan çok kötü döndü. Sanırım doktor çağırmak gerekecek," dedi.

"Ah! Biliyordum. Garanti, Tonton'un burnu başına iş açmıştır," dedi babam.

Bunun üzerine hepimiz çok korktuk. Çünkü annem fenalık geçirdi ve doktoru çağırmak zorunda kaldık.

Bir Saatim Oldu

Dün okuldan eve döndükten sonra, postacı benim için bir paket getirdi. Anneannem göndermiş. Dehşet bir armağan! Ne olduğunu dünyada bulamazsınız. En iyisi ben söyleyeyim: Bir kol saati!

Anneannem de, kol saatim de doğrusu çok kıyaklar.

Arkadaşlar kim bilir ne biçim surat asacaklar!

Babam evde değildi, çünkü akşama bir iş yemeği varmış.

Annem bana saatin nasıl kurulduğunu gösterdi, sonra onu koluma taktı.

Neyse ki artık saate bakmasını biliyorum. Geçen yıl olsaydı –o zaman küçüktüm daha– kendi saatimin kaç olduğunu hep başkalarına sormak zorunda kalacaktım, hiç gırgır olmayacaktı.

Hoş olan, saatimin öbür ikisinden daha çabuk

dönen bir büyük iğnesi olmasıydı. Öbür iki iğnenin ilerleyişini görmek için, ancak çok uzun zaman ve dikkatlice bakmanız gerekir. O büyük iğnenin ne işe yaradığını sordum anneme, rafadan yumurta yaparken çok yararlı olduğunu söyledi.

Ne yazık ki saat 19.32'de annemle sofraya oturduğumuzda rafadan yumurta yemedik.

Ben saatime bakarak yiyordum.

Annem, acele etmemi, yoksa çorbanın soğuyacağını söyledi. Ben de acele ettim. Büyük iğne iki buçuk kez dönünceye kadar çorbamı bitirmiştim bile.

Saat 19.51'de annem, öğle yemeğinden kalan o nefis pastayı getirdi.

Saat 19.58'de sofradan kalktık.

Annem biraz oynamama izin verdi. Tik-takları duymak için saati kulağıma dayıyordum.

Saat 20.15'te, annem gidip yatmamı söyledi. Çok mutluydum. Her yere leke sıçratan bir dolmakalem armağan ettikleri günkü kadar mutluydum.

Kolumda saatimle uyumak istiyordum, ama annem, bunun saat için iyi olmadığını söyledi. Ben de onu yatağımın yanındaki masanın üstüne, kolaylıkla görebileceğim bir yere koydum.

Saat 20.38'de annem ışığı söndürdü. İşte o za-

man müthiş bir şey oldu. Saatimin rakamları da iğneleri de karanlıkta parlıyordu! Rafadan yumurta yapmak isteseydim bile, ışığı yakmak zorunda kalmayacaktım. Uyumak istemiyordum, sürekli saatime bakıyordum, sonunda evin kapısının açıldığını duydum. Babam dönmüştü. Ona anneannemin yolladığı armağanı gösterebileceğim için çok sevinçliydim. Kalktım, saati koluma taktım, odamdan çıktım.

Babamın ayakkabılarının ucuna basa basa merdiveni çıktığını gördüm.

"Baba!" diye bağırdım. "Anneannemin yolladığı güzel saate bak!"

Babam çok şaşırdı, öyle şaşırdı ki, az kalsın merdivenden aşağıya düşüyordu.

"Sus, anneni uyandıracaksın."

Işık yandı, annemin odasından çıktığını gördük.

"Annesi uyandı," dedi annem, babama. Hiç keyifli bir hali yoktu. Babama, iş yemeklerinden bu saatte mi dönüldüğünü sordu.

"Geç değil ki," dedi, babam.

"Saat 23.58," dedim gururla. Çünkü ben, annemle babama yardımcı olmaktan çok hoşlanırım.

"Şu annenin de hep böyle parlak buluşları olur zaten," dedi babam, anneme.

"Annemden söz etmenin tam sırasıydı gerçekten," dedi annem. "Özellikle ufaklığın önünde."

Annemin hiç şaka kaldıracak hali yoktu.

"Hadi tavşanım," dedi bana. Gidip yatmamı, güzel düşler görmemi söyledi.

Odama döndüm, annemle babamın biraz konuştuğunu duydum. Saat 24.14'te de uyumaya koyuldum.

Saat 05.07'de uyandım. Yazık ki ortalık ağarmaya başlamıştı. Saatimin rakamları eskisi kadar parlamıyordu. Benim doğrusu acelem yoktu, çünkü okul o gün tatildi, ama babama yardımcı olabileceğimi düşündüm.

Babam, hep işe geç gidiyor diye kendisine kızan patronundan yakınır.

Biraz bekledim, saat 05.12'de annemle babamın odasına girdim,

"Baba, haydi kalk, ortalık ağardı!" diye bağırdım.

Babam çok şaşırmış göründü. Ama merdivendeki kadar tehlikeli değildi durum. Yatağından düşemezdi çünkü. Yine de çok kötü surat astı, gerçekten düşmüş gibi.

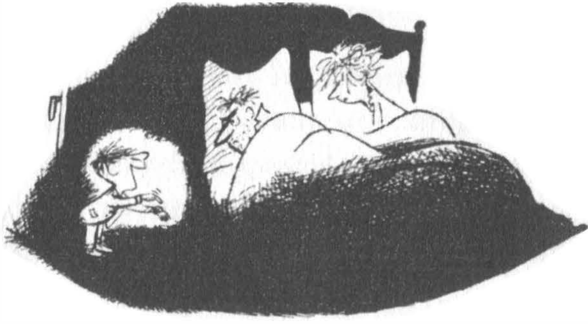
Annem de birden uyandı, "Ne var, ne oldu?" diye sordu.

"Kol saati," dedi babam, "ortalık ağarmış."

"Evet," dedim, "saat 05.15. Şimdi de 05.16'ya doğru ilerliyor."

"Aferin," dedi annem. "Şimdi gidip yatabilirsin yeniden, bak biz uyandık."

Gidip yeniden yattım. Ama onları gerçekten kal-

dırana kadar, üç kez daha odalarına gitmem gerekti; 05.47'de, 06.18'de ve 07.02'de.

Kahvaltıya oturduğumuzda babam, anneme, "Çabuk ol sevgilim, geç kalacağım, beş dakikadır kahveyi bekliyorum," dedi.

"Sekiz dakika bekledin," dedim babama.

Bunun üzerine annem, bana tuhaf tuhaf baktı. Kahveyi fincanlara dökerken, biraz da örtünün üstüne döktü. Çünkü eli titriyordu. Umarım hasta masta değildir annem.

"Öğlen yemeğine erken geleceğim bugün," dedi babam.

Annem de gidip biraz dışarıda oynamamı söyledi.

İlk kez okulun tatil olmasına sevinemiyordum. Arkadaşlarıma kol saatimi göstermek istiyordum çünkü. Bir tek Gümüş okula bir gün bir saatle gelmişti, babasının saatiyle. Kapaklı ve zincirli, kocaman bir saatti bu. Çok hoştu Gümüş'ün babasının saati, ama bana kalırsa Gümüş o saati izinsiz almıştı. Bu yüzden Gümüş'ün başına bir sürü bela geldi. Saati de bir

daha göremedik. Gümüş'ün anlattığına bakılırsa, öyle bir dayak yemiş ki, az kalsın onu da bir daha göremeyecekmişiz.

Lüplüp'e uğradım. Lüplüp, bize yakın oturan ve sürekli yemek yiyen şişko arkadaşımdır. Çok erken kalktığını biliyorum, çünkü kahvaltı etmesi zaman alır.

"Lüplüp!" diye bağırdım evinin önünde. "Gel bak ne göstereceğim!"

Lüplüp, elinde bir sandviç, ağzında da başka bir sandviçle dışarı çıktı.

"Benim de saatim var artık," dedim, kolumu ağzındaki sandviçin hizasına kaldırarak.

Lüplüp'ün gözleri biraz şaşılaştı, lokmasını yuttu, "Çok kıyak be!" dedi.

"Çok iyi çalışıyor, rafadan yumurtalar için iğnesi var, geceleyin de parlıyor," dedim.

"Peki içi nasıl?" dedi Lüplüp.

Bakmayı hiç akıl etmemiştim.

"Bekle," dedi Lüplüp.

Koşarak eve girdi, elinde bir başka sandviç ve bir çakıyla döndü.

"Ver saatini açacağım. Nasıl açıldığını biliyorum. Babamınkini de açmıştım," dedi.

Saati Lüplüp'e verdim. Lüplüp çakıyla uğraşmaya koyuldu. Ben saatimi kırmasından korkuyordum.

"Saatimi geri ver," dedim.

Ama Lüplüp vermeye yanaşmadı. Dilini çıkararak

saati açmaya çalışıyordu. Saati zorla elinden almak istedim. Çakı Lüplüp'ün parmağının üstüne kaydı, Lüplüp bağırdı, saat açıldı, tam 09.10'da yere düştü. Ağlayarak eve geldiğimde hâlâ saat 09.10'du. Artık çalışmıyordu saatim. Annem, beni kucağına oturttu, babamın gelince her şeyi düzelteceğini söyledi.

Babam öğleyin eve geldiğinde, annem ona saatimi uzattı. Babam ufak düğmeyi çevirdi, anneme baktı, saate baktı, bana baktı, camını açıp iğneleriyle oynadı, sonra, "Bak Pıtırcık, bu saat artık onarılamaz. Ama tabii bu onunla oynamana engel olmaz. Aksine. Artık saatin başına kötü bir şey gelecek diye korkmayacaksın. Hem sonra bileğinde yine eskisi kadar güzel duracak," dedi.

Öyle sevinçli bir hali vardı ki, annem de öylesine sevinçliydi ki, ben de seviniverdim.

Şimdi saatim hep 4'ü gösteriyor. Fena mı? Çikolatalı sandviçlerin saati. Hem geceleyin rakamlar da hâlâ parlayıp duruyor.

Gerçekten kıyak armağan, anneannemin armağanı!

Kitapla ilgili düşüncelerim:

cancocuk.com
cancocuk@cancocuk.com

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

YAŞ 8 | 9 | 10 | +

Goscinny / Sempé

PITIRCIK

PITIRCIK'IN BİSİKLETİ

2

Pıtırcık sonunda bisikletine kavuşuyor ama binebilmesi için önce babasının inmesi gerek!

Pıtırcık matematik sınavında 10. olarak büyük bir başarıya imza atıyor. Babası da ona yepyeni bir bisiklet alıyor. Sonracığıma, Pıtırcık'a tiyatro oyununda Çizmeli Kedi rolü veriliyor; Lüplüp'le okulu asıyorlar; Pıtırcık evi terk etmeye karar veriyor ve daha neler neler...

ISBN 978-975-510-309-9

16.00 TL

CAN Çocuk